Ч. 142 (14.685). Львів, четвер 1. липня 1937 Opłata pocztowa uiszczona gotówką. Рік LVIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТР.: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504.060.
" Банку Чеських Легіон. Прага „Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно . . . . 5.00 зол.
Чвертьрічно . . . . 15.00 "
Піврічно . . . . . 30.00 "
Річно . . . . . . 60.00 "
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ., У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч., У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 сот.

Французький парлямент ухвалив фінансові повновласти для уряду Шотана.

Палата послів ухвалила 380-ма голосами проти 228-ох фінансові повновласти для уряду.

У дискусії перед голосуванням забирали голос посли: б. міністр скарбу Рено, Бержері, Дюкльос і мін. Бонне.

В год. 2.30 вночі палата послів після перерви почала знову наради, дискутуючи над законопроектом про повновласти, що складається лише з одної статті такого змісту:

„Від 1. серпня 1937. уряд має право видавати декретами, обговореними на раді міністрів, усякі постанови для репресій проти осіб, які нарушують державний кредит, для боротьби зі спекуляцією, господарської відбудови, контролі цін, рівноваги буджету і скарбу та оборони і контролі валют у касах французького банку. Палата послів має затвердити урядові декрети до 3-ох місяців від появи цього закону або на першому засіданні звичайної цьогорічної сесії.

Парлямент відкинув дві поправки, опісля після дискусії приняв законопроект. Нині вечором парлямент збереться знову, щоби занятися евентуальними сенатськими поправками.

ВІДГУК ЗА ЛЯ МАНШОМ.

Цілий вчорашній день ішли наради між французьким і британським скарбом. Йшло про те, щоб утримати валютовий договір 3-ох держав серед умовин, в які попала Франція. Наради ітимуть і нині. М. ін. британська рада міністрів займеться цією справою. На пополудневому засіданні палати громад треба сподіватись урядової заяви у французькій справі.

ВІДГУК ЗА ОКЕАНОМ.

Американський міністр скарбу перевів учора розмови з фінансовим атташе французької амбасади та між експертами скарбу. Офіційні фінансові кола пильно слідкують за вістками з Парижа, але стримуються від коментарів. Півурядові кола твердять, що теперішня кріза не перерве франко-американської співпраці.

НАПРЯМНІ УРЯДУ ШОТАНА.

Французький премієр Шотан зложив учора перед палатою послів заяву такого змісту:

Уряд думає продовжувати дотеперішню закордонну політику.

Залишаємося вірні водночас нашим приятелям і Лізі Націй. Франція однодушна в своїх патріотичних настроях, певна самої себе і своїх приятелів, рішена стриматися від усяких погроз і не піддаватися нічиїм погрозам. Миру не купується уступками. Мир це вислів волі народів, які рішені його боронити й віддати всі сили для охорони своїх прав. Не занедбаємо нічого, щоби

втримати на найвищім рівні стан оборонних сил краю.

У внутрішньо-політичній ділянці треба боронити вже довершеного діла. У суспільному поступі перерва не може значити стільки, що крок узад чи застій, але прилюдний інтерес вимагає, щоб уряд предложив плян акції в чергових етапах. Уряд заповідає низку законів, як амнестійний, пресовий, про реформу навчання, низку розпорядків у ділянці хліборобства і т. д.

Уряд, що його покликали саме в хвилину поважної фінансової скрути, мусить ясно заявити прилюдній опінії, що нові суспільні реформи потягають за собою нові видатки й можуть бути здійснені щойно після оздоровлення фінансової і господарської ситуації.

Найпекучіше завдання це розпорядки, які вкоротили би всяку спекуляцію, врятували би запас золота та привернули буджетову рівновагу.

Хмари над Далеким Сходом.

Японська преса повідомляє, що амбасадор Японії в Москві зложив на руки совітського уряду ультимат, домагаючися до 24. годин евакуації островів Большой і Сеннуфа на ріці Амур, що їх збройно зайняли совітські війська 19. червня.

Представник японського міністерства військових справ заявив, що вістки, немовби японці відобрали острови збройною силою, ще до цеї пори не потверджені, але завтра можуть статися правдивими. Евакуація тих островів є для Японії питанням престіжу, бо вона не може допустити до совітської інвазії.

Представник японського міністерства закордонних справ заявив, що квантунська армія привязує велике значіння до евакуації цих островів, але рівночасно приходить до висновку, що відібрати це збройною силою було би дуже поважною справою. Японська дипльоматія переконана, що цей інцидент буде можна розвязати мирно, але має досвід, що всякі переговори зі Совітами нелегкі.

Уряд Манджу-Ко знову запротестував перед ґенеральним консулем СССР у Харбіні проти окупації островів на Амурі, а також проти численних інцидентів, до яких дійшло останніми часами на совітсько-манджурському кордоні.

До чого договорився Ван Зелянд з Рузвельтом?

Американський президент Рузвельт і бельгійський премієр Ван Зелянд оголосили спільну заяву такого змісту:

Президент Злучених Держав і премієр Бельгії мали нагоду розглянути ділання торговельного договору між обома державами і постанови у справі співпраці та стабілізації у валютній ділянці. Висліди розмов задовільні — вони виявили, що дві країни, між якими не може дійти до конфлікту і які не мають агресивних намірів, можуть розвивати торговельні взаємини, зменшувати безробіття і підносити життєву стопу, не наражуючи своєї продукції. **Такий договір може бути зразком і для інших** держав. Крім того оба держ. мужі розглянули господарські труднощі та перегони зброєнь. Злучені Держави хотять співпрацювати над відбудовою міжнародньої торговлі, над розвязкою валютових питань і над порозумінням, що дозволило би зредукувати тягарі й небезпеки зброєнь або їх урегулювати. Необхідно виховати народи в мирному дусі, поширити і шанувати мирові договори та вести торговельну політику, що творила би мирні торговельні інтереси між народами. Рузвельт заявив, що він дуже вдоволений з візити Ван Зелянда, бо їхні розмови були дуже успішні.

—o—

Протижидівська стихія в Польщі.

Львів, 30. червня 1937.

Наперелом недавніх довоєнних і післявоєнних часів видали поляки зпоміж себе дві маркантні політичні індивідуальности, але два ріжні типи — Йосифа Пілсудського і Романа Дмовського. Майже ровесники, вони вийшли з того самого польсько-шляхотського середовища, що у трьох своїх поколіннях трьома великими збройними виступами протестувало проти викреслення Польщі з політичної карти Европи, головно проти царської Росії як тої держави, що анектувала найбільше польських історичних земель. Польські збройні спроби, щоб привернути правно-державний „статус кво" скінчилися катастрофою, а то й ліквідацією створеного віденським конґресом злученого персональною унією з царською Росією півсуверенного Польського Королівства. Не вдоволила поляків півсуверенність на найбільшій частині польських етнографічних земель, вони жадали, щоб вернути їм на сході кордони історичної Польщі зперед 1772. р. Остаточно польська шляхта в Конґресівці і на „кресах" йдучи за прикладом примиреної з Габсбурґами галицько-польської шляхти, погодилася з Романовими та навіть стала їх підпорою за ціну особистих і станових користей і деяких національних уступок чи обіцянок. Дала полякам можливість матеріяльно розбудувати Конґресівку та створити там при допомозі німецького і жидівського капіталу доволі розвинений новітній промисловий осередок, а за ним і польське міщанство та робітництво.

В історичній Польщі жидівство у своїй масі не мало причини нарікати на тодішній польський режім. Використовуючи тодішню економічно-соціяльну і політичну структуру, скупчені у міських ґеттах чи розсіяні як арендарі-посередники та фактори шляхти на широких просторах аж по Дніпро і Двину, стали жиди дуже поважним чинником у державі, що свого часу дала їм більше прав, як ніодна західно-европейська держава. Витворився навіть своєрідний тип польського жида, що свою релігійну і расово-національну питоменність плекав у своїх шкільних осередках — передовсім у Любліні, Кракові та Вильні — гуртуючи біля себе і жидів інших країв, передовсім німецьких. Не диво, що історична Польща мала серед жидів деякі симпатії і жиди не противилися її реституції. Не можна і говорити про антисемітизм у сучасному значінні серед тодішніх польських впливових кол.

Дві маркантні постаті найновішої польської історії — Пілсудський і Дмовський пішли у своїй політичній праці зовсім іншими шляхами. Пілсудський довгі літа працював у рядах польської соціялістичної партії, будучи одним з її найвидніших керманичів. У цій партії було чимало членів жидівського походження, теж на найвидніших становищах, що стали співтоваришами праці Пілсудського і навіть його особистими приятелями. Звідти вийшов почин до збройної акції проти Москви, яку Пілсудський і його табор вважали непримиренним ворогом Польщі та її державного відродження. Очевидно у такому особовому складі і в такій ідеольогічно-політичній атмосфері для антисемітиз-

…му не було пригожого підложжа. І той табор, що не знав і не признавав примирення з Москвою, її остаточно розгромив,а його керманич Йосиф Пілсудський став творцем і відновником нової Польщі та її першим маршалом.

У противенстві до непримиренного ворога Москви — Йосифа Пілсудського був Роман Дмовський рішучим речником польського примирення з нею. Беззастережний визнавець їль сакро егоїсмо національне бажав Дмовський поєднати польський і московський націоналізм, а у практичній польській політиці хотів обєднати всі польські етнографічні землі в територіяльно-автономічну одиницю під скиптром російських царів. Його становище було виразно спрямоване проти Німеччини, а навіть і проти Австрії, хоч тут поляки в Галичині створили собі державу в державі. Ця основна концепція Дмовського знайшла свій вислів у польському маніфесті вел. князя Миколи Миколаєвича як головнокомандуючого російських військ у серпні 1914. р

Обєднання Польщі прийшло іншим шляхом, не тим, який проголошував Роман Дмовський, що має інші свої заслуги як голова польського Народового Комітету в Парижі і перший керманич польської демократії.

Та більші заслуги Р. Дмовського є в іншій ділянці, а саме як творця новочасного польського антисемітизму і рівночасно творця виразно протиукраїнського становища серед польського громадянства. Зробив це він як ідеольоґ створеної ним народово-демократичної (вшехпольської) партії з її девізою: „Проти жида і проти українця“.

Знаємо цю партію з галицького терену ще з довоєнного часу, знаємо і з світової війни та з історії сучасної Польщі. Йшла вона завжди в авангарді проти наших змагань із гаслом „Нема Русі, ест тилько Польска і Москва“, підтримуючи у нас усіми засобами відоме москвофільство. Зміни в цьому нема і тепер.

Суперництво між Пілсудським і Дмовським скінчилося повною перемогою першого. Між живими залишився тільки Дмовський, але нині він дідусь і до провідної у Польщі ролі після Пілсудського він уже непридатний. Польська народова демократія не має ким заступити Дмовського, бо ні Грабський, ні Рибарський, ні теперішній її керманич Белецький ані знанням, ані авторитетом не рівня Дмовському.

Та ідеольоґічна спадщина Романа Дмовського залишилася не тільки у його партії, якщо йде мова про жидів та українців. Її расову і національну нетерпимість перебрали інші польські політичні групи, за винятком соціялістичного табору. Не тільки хадеція, не лише робітничі фільварки ендеції, але і людовці, а в останньому році і творений полк. Коцом Обуз Зєдночення Народовего (Озон). Всі вони станули ясно на польському націоналістичному ґрунті, беручи собі навіть керманичів (нпр. Рутковського) зпоміж учорашніх ще командантів народово-радикального крила ендеції. Заяви, які впали недавно на варшавському зїзді „Млодей Вси“ щодо жидів і на станиславівському воєвідському зїзді сільського сектора „Озону“ — тут з уст сенатора ген. Ґаліци щодо українців, не залишають ніяких сумнівів, що нова польська внутрішня політика піде у значній мірі за сучасними політичними зразками знад Шпреї. Зокрема супроти жидів.

Зрештою слідно всюди в Польщі якнайвиразніше протижидівську стихію, що охопила вже величезну більшість польського громадянства та йде безупинно дальше і вшир і вглиб, перекинувшися наглядно і на польське село. Від кількох літ є ми свідками великих, а то й масових та крівавих бешкетів у ріжних містах та містечках центральної Польщі. Був і зорганізований краківським вшехпольським лідером інж. Добошинським збройний наїзд минулого року на жидівське містечко Мисленіце біля Кракова, якого епільоґ відбувся недавно у салі розправ окружного суду в Кракові. Взагалі карні процеси на тлі протижидівських чинних виступів і реакції жидів на них є частим нині явищем на польських теренах Польщі. Відгомін цього чути в польському парляменті, а ще більше в европейській і американській пресі, навіть і в англійській палаті громад, де з приводу недавніх протижидівських подій у Польщі була окрема інтерпеляція до міністра закордонних справ Ідена.

Жиди та їх світова преса і організації відплачують „око за око“ і в цей спосіб теперішній жидівсько-польський конфлікт поширюється далеко поза кордони Польщі. Не має він уже чисто економічного підложжа, сягаючи дальше, а саме у питання расизму. Боротьба польських корпорантів з їх жидівськими товаришами про місця у лавках у високих школах і дальші бешкети з цього приводу є тільки своєрідним символом такого стану.

Пакта конвента частини жидівської парляментарної репрезентації під проводом сіоністичного посла зі Львова покійного нині Леона Райха з міністром Станиславом Ґрабським, одним із провідників ендеції, з 1925. р. давно не істнують. І так не принесли вони жидам ніякої більшої позитивної користи. А при їх заключенні згадували з жидівської сторони про безспірні заслуги керманичів світового жидівства для Польщі та її кордонів в часі нарад над повоєнними мировими договорами в Парижі.

Змінилися часи, обставини, цілі та настрої і замісць здійснювати пакта конвента Ґрабського йде сьогодні крізь Польщу протижидівська стихія, щоправда і не без вини самих жидів, що часто-густо у польській політиці грали ролю Янкля з Міцкевичевого „Пана Тадея“.

Д-р Степан Баран.

В. НАГЛОЧ 2

Смарагдова дама.

(Докінчення.)

— А які висліди?

Бузько всміхнувся:

— Ще питаєш! Але тут, брате, треба бути небуденним дипльоматом та психольоґом. Ціла моя метода — так мовити — психольоґічна. Всі славні Дон-Жуани, Казанови та інші Валентіни здобували жінки передовсім тим, що були знаменитими психольоґами. У цьому секрет їх успіху: знайти слабу сторону жінки. Завдяки своїй методі я не знаю невдач.

— Хто би був подумав, що ти такий психольоґ?

— Психольоґія це моя спеціяльність. Найперше тягну „жертву“ за язик, довідуюсь про її слабощі і примхи, забаганки та чудацтва. Потім накреслюю собі її сильветку і плян кампанії готовий. Одним сам закручую голову, другим підсуваю інших. Перед ніжними жінками граю ролю „расового“ мужчини, перед деспотичними „чортицями-вампами“ непорадливого невдаху. Блєондинкам для контрасту підсуваю перед очі брунетів і навпаки... Життя, мій дорогий, це одна велика гра.

— Але ти граєш її геніяльно! — крикнув я переконливо.

— Геніяльність це моя спеціяльність — махнув недбало рукою Бузько. — А в чому можу тобі помогти?

— Я... — та ота моя вроджена соромливість знову не давала мені говорити.

— Кажи відважно. За секрет я ручу. Стіни мого бюра вух не мають. Автім — чого то вони не наслухалися! Давно вже могли оглухнути.

І я розказав усе „йота в йоту“. Іван весело поклепав мене по плечах:

— Тільки всього? Це легка справа! Стільки, що пчихнути!

— Поможеш мені? — спитав я врадувано.

— Алеж так! І то від завтра беремось до діла. Не звавсь би я Бузько, якщоб вас не злучив!

Почалися дні моєї солодко-тривожної муки. Іван запевняв мене, що тепер „прослідкує“ терен, а щоб мене без потреби не хвилювати, подробиці акції держав у таємниці.

Я помітно успокоївся, але про науку до іспиту, що вже висів над карком, не могло бути й мови. Я ходив, як і давніше, дуже часто до кіна, щоб глянути благально на зеленооку. Я завважив притім, що вона дивиться на мене ласкавішим оком, часом питається навіть про фільму або щось подібне. Чи не ділала вже тут Бузькова рука?

Іван у свому матримоніяльному бюрі мав праці „по вуха“. А що я й так байдикував цілими днями та тільки і те робив, що мріяв про зелені очі, Бузько попрохав мене помагати йому в праці.

Так став я шефом пропаґандивно-пресової акції Бюра Бузько та замотався у гущу престріжних справ того бюра. Клієнти приходили, відходили; Іван з усміхом на устах розвязував траґічні конфлікти, великі непорозуміння, вязав нові вузли, лучив пірвані кінці. Я взявся писати всякі брошури, що мали принести нам силу-силенну грошей, а мені гомінку славу (як впевняв Іван). „Що мусить знати модерна жінка, яка хоче подобатися мужчинам?“ було вже готове до друку, а далі ждали своєї черги: „Як стати 105% мужчиною?“, „Гумор і краса“, „50 найкращих любовних листів“ і т. д. Я продукував такі речі зі „стахановською“ завзятістю. Мав я на думці, в найближчому часі приступити до „Модерного флірту“ та „Новоєгипетського сонника“.

Одного гарного вечора заблукав я ненароком до парку, щоб відітхнути по інтенсивній праці. Зеленавий місяць дрімав на небі, а моє серце вколисували мрії про смарагдову даму, королеву мого серця, що її Бузько незабаром прихилить до мене...

Нараз долетів до мене оксамитний альт, добре відомий альт...

Я затремтів і пішов навшпиньки вглиб алеї. І там (нехай мене ясні громи бють, який я був дурний!), і там (о, чому місяць не запався тоді під землю?!) я побачив на одній лавочці ясноволосу голівку на лоні сильних Бузькових грудей!

Не знаю, що я вже потім робив. Тямлю тільки, що на другий день, у бюрі я (хоч який спокійний і боязкий з природи) зробив Бузькові пекольну авантуру. Кидав кріслами, дер папері аж доки той не викинув мене за двері.

Та я занадто любив смарагдову жінку, щоб так легко дати за виграну. Я так завзято переслідував Бузька, що вкінці він заявив, на мою безмежну радість і щастя, що він покине „мою“ даму, а навіть поможе мені зустрітись з нею. Я був у сьомому небі.

В день святочної зустрічі з ідеалом я купив китицю прегарних багряних (цим разом я відступив від традиційної барви) рож і нетерпляче ждав сьомої години вечора. Точно в тій годині переступив я поріг цукорні „Оаза“ та, минаючи столики, йшов із тремтячим серцем і червоними цвітами на умовлене місце. Минуло пів години, година... Не прийшла.

А на другий день я не застав у бюрі Івана тільки таку записку від нього:

— „Дорогий! Вибач, що виїжджаю

Заява румунського міністра закордонних справ.

Румунський міністр закордонних справ Антонеску зложив представникам польської преси таку заяву: „Польсько-румунський союз є вислідом глибокої схожости інтересів обох держав. Глибину й силу почувань, на яких цей союз побудований, висловлено в цих незабутніх днях, коли ми відчували, що оба народи стали одним через злуку сердець.

ПЕРЕД ЛУГОВИМ СВЯТОМ.

КОМУНІКАТ ВЕЛИКОГО ЛУГУ У ЛЬВОВІ.

1. Головна Старшина повідомляє всі лугові т-ва й українське громадянство, що Лугове Свято відбудеться дня 4. ц. м. без огляду на погоду в Луговому Городі.

2. В понеділок 5. ц. м. відбудеться Зїзд відпоручників Лугів, тобто Заґ. Збори Великого Лугу; Луги зголосять делеґатів на Зїзд (1 на 30 членів) через Пов. Луги, де їх нема — безпосередньо.

3. Луги виїздять на Свято фірами, з дальших околиць поїздами, зокрема там, де Пов. Луги зорґанізували поїзди.

4. Луговики беруть на час побуту у Львові харчі. Нічліги для делеґатів і луговиків, що залишаються у Львові, забезпечені.

ПОЇЗДИ НА ЛУГОВЕ СВЯТО ДО ЛЬВОВА.

На Лугове Свято до Львова їдуть тільки отсі поїзди:

З Тернополя виїздить поїзд 4. липня п. р. в год. 2.15 і буде у Львові на стації Львів-Підзамче в год. 5.54. Поїзд вертається зі стації Львів-Підзамче в понеділок 5. липня в год. 20.40, у Тернополі буде у вівторок в год. 0.20. Хто хотів би їхати тим поїздом, має зголоситися у повітовій луговій канцелярії, Тернопіль, Міцкевича 3. Білет в обі сторони коштує 5 зол.

Броди — поїзд відїздить у неділю 4. год. 2.09 і є на стації Львів-Підзамче в год. 4.32. Вертається зі Львова-Підзамче в понеділок 19.10 і є в Бродах 21.04. Зголошуватися до того поїзду в „Повітовому Лузі“ в Бродах.

Копичинці, Чортків, Бучач — їде один поїзд. Виїздить у суботу 3. з Копичинець в год. 21.25, є в Чорткові в год. 21.56, в Бучачі в год. 23.17, на стації Львів-Персенківка в неділю 4. в год. 5. Поїзд цей вертається в понеділок 5. зі стації Львів-Персенківка в год. 18.25, в Бучачі є у вівторок в год. 0.24 по півночі, в Чорткові в год. 1.50, в Копичинцях в год. 2.20. Білет коштує зі всіх стацій 7.70 зол. в обі сторони. До того поїзду зголошуватися в Копичинцях до голови „Пов. Лугу“ д-ра В. Бабія, в Чорткові до голови „Пов. Лугу“ м-ра В. Шкварка, в Бучачі до голови „Пов. Лугу“ дир. С. Винницького.

З інших стацій поїзди не йдуть. Хто хоче їхати цими поїздами, має зложити якнайскорше гроші на білет.

За зміцнення польського елєменту в Галичині.

НОВИЙ ВИСТУП ГЕН. ҐАЛІЦИ.

В Тернополі відбувся у вівторок 29. ц. м. окружний зїзд сільської організації ОЗН при участи коло 1.500 делеґатів з тернопільського воєвідства. На цьому зїзді виголосив довшу промову сен. ген. Ґаліца та зясував ще раз „відношення“ ОЗН до українців.

Ця земля — говорив ґенерал — передмілля Річипосполитої і західної культури, полита віками цінною польською кровю, що плила потоками в обороні цивілізації перед східними наїздами. Від віків, аж по Задвіря в 1920. р., покотом клалися тут польські серця, жертвенними костирями ставили таму ворогам. Польський стан посідання не вдирався сюди, не викидав нікого, але навпаки, трудом і потом творчого зусилля органічної праці постійно збільшував загальне матеріяльне майно. В імя традиційної великодушної толеранції, якою завжди відзначається польський нарід, польські руки ніколи тут не простягалися по нічиє чуже добро. Простягнені були вони завжди до братнього стиску, до згідливої співпраці всіх мешканців над витворенням збірного інтересу. Отже прав до цієї землі польський нарід не присвоїв собі. Окупив ці права цінною крови й поту в ході століть, — а сьогодні, в добі власної державности, є й залишиться на правах господаря.

Як господар цієї землі польський нарід здає собі теж справу з обовязків, які відповідають його правам. А в черзі обовязків першим обовязком є стороження, щоби істнуючі на цій землі національні окремішности не виступали поза рямці братнього громадянського співжиття, щоби не зверталися проти інтересів польської держави і щоби в ніякому напрямі не були використовувані для копання пропасти і ширення ненависти між нами й українським населенням.

Покликавшись на свою промову у Станиславові ген. Ґаліца ствердив, що **ОЗН вповні доцінює вагу українського питання на південно-східних землях та що не відсувається від того, щоби це питання підняти й у відповідній хвилині найде відповідну розвязку цієї наболілої справи.** Вашим, товариші, завданням буде облекшити цю акцію таборові. Консолідуючи всю тутешню польську опінію, ви **мусите якнайскорше достарчити нам річевих і основних елементів, щоб випрацювати підстави тривкої державної політики супроти українського населення.** Можу запевнити вас, що ваша праця в цьому напрямі стрінеться з повним зрозумінням і повною піддержкою табору. Ці елементи повинні випливати перш усього з природних і суттєвих польських потреб в культурній і суспільній ділянці. Те саме в ще більшій мірі торкається й господарської ділянки. Тут теж мусить найти вислів не тільки відпорність польського господарського чинника, але перш усього й його активна постава й активна участь в господарських діяннях у всіх напрямах, головно у праці на селі. **Тут на цій ділянці польському елементові не вільно давати спихати себе виключно до оборонної ролі. Бо найуспішнішою, найдоцільнішою обороною є сильний перехід до активної, творчої господарської акції, з вірою, що не зважаючи навіть на найбільші труднощі можна власними силами витворити міць, здібну до відпору й здобування позитивних вислідів.**

Ваша конкретна, однозгідна й якнайвидатніша участь в починах і діяннях усіх без виїмку польських культурних, суспільних і господарських центрів є невідкличною передумовиною спільного з цілим табором прискорення рішень української проблеми. І як питання збільшення кількости землі в руках польського хлібороба і справа уможливлення йому здорової та раціональної продукції, справа розвитку польської кооперації, розбудови сільської торговлі й ремесла, розбудова народнього промислу, справа відповідної кредитової обслуги для хліборобства і низка тим подібних справ — ось напрями, якими йде акція нашого табору. Зрозуміла річ, як у великій мірі повинно це причинитися до піддержки, підтримки і зміцнення ваших праць на селі на цьому терені.

Так схоплена праця у **напрямі двигнення і зміцнення польщини** на Тернопільській Землі в духовій і матеріяльній ділянці, має для цілости інтересів держави ще одно далекосягле значіння. Творить вона перешкоду проти просякування зпоза кордону комуни, яка своїми сітями хотіла би сягнути в глиб нашого публичного життя. Кожний поляк повинен памятати завжди про одну велику правду: Умовиною кожного матеріяльного добра та здобуття його для Польщі — це обєднання під одним прапором.

Забираю Твою зеленооку, а взаміну лишаю Тобі моє бюро Бажаю успіхів у праці! — І. Б.“

Я плакав голосно і довго як мала дитина. За своїм великим, найбільшим коханням, що так трагічно для мене скінчилося.

До кімнати всунулась якась груба добродійка-клієнтка і взявши очевидно мене за Бузька, стала розводитись про свої якісь траґедії.

— Пані! — Підскочив я на кріслі. — Перед хвилиною вкусив мене скажений пес і я ось-ось скажуся!!

Груба добродійка вилетіла миттю як ракета, а за нею полетіли кусники подертої записки Бузька.

*

Час, як то кажуть, найліпший лікар — гоїть усякі рани. Я згодом успокоївся і із стоїчним спокоєм провалився при іспиті. Смараґдова дама щораз більше відходила у мряку спогадів.

Аж одного дня, при кінці червня, дістав я такий лист від Бузька:

— „Дорогий Друже! Я їзджу з театром-ревією „13 дівчат під управою Бузька“. Потрібний мені добрий суфлер. Може схочеш попробувати щастя? „Смараґдова дама“ жде на Тебе.

Приїжджай! І. Б-о.“

Чи мій приятель хотів мені так віддячитись за давню кривду чи справді шукав помічника — я не мав часу над цим надумуватися. Я вже скористав з того досвіду і розглядав оферти трьох пансіонів, де мав стати портієром... Амора.

Я тішився, що Смараґдова дама зійшла на ревієву зірку під Бузьком і кричав:

— Нехай живуть нові професії!

ПРОБУДНИК КУБАНІ.

Памяти великого патріота Миколи Рябовола

(1883—1919).

Імя Миколи Рябовола, колишнього голови Кубанської Краєвої Ради, безперечно належить до тих великих імен нашої новітньої історії, які повинен знати кожний свідомий українець. І коли до цієї пори так не сталось, то виною цьому великі простори України, головнож бурхливі революційні часи.

В історії боротьби за українську державність Рябовол займає окреме місце: У часі державницького зриву галицьких діячів і наддніпрянців над рікою Кубанню виринула величня постать українського козака-кубанця, Миколи Рябовола. Завдання цього діяча в той час було найтрудніше: Кубань, Ставропольщина, Чорноморщина та інші наші північно-кавказькі землі в часі національно-визвольного зриву розпоряджали буквально одиницями свідомої української інтеліґенції, при повній несвідомости маси. Правда: хоча український народ і українське козацтво в той час на Кубані не мали національно-політичної свідомости, то все-ж там була глибока українська стихія і досить живі козацькі традиції.

Треба було весняного подуву революції 1917 року, щоб український північний Кавказ почав національно пробуджуватись. На лихо на Кубані і на Дону почали зосереджуватись ті російські сили, що орґанізували відому добровольчу російську армію проти большевиків.

В очах добровольців — російських старшин та генералів — Кубань була тим тереном, звідки мала починатись відбудова Росії, отже, як могли вони ставитись до Кубані, як до якогось іншого державного чи навіть автономного тіла?

Але революція має свої права: начальство, хочби яке велике, відходить на бік і на сцену виступає маса. Так сталось і на Кубані. Кубань разом з іншими нашими землями, переживав велику епоху національного відродження.

На чолі великого і складного руху став Микола Рябовол, — спочатку, як голова Кубанської Військової Ради (1917 р.) а коли Рада проголосила Кубань вільною Кубанською Республікою — рівноправним суверенним членом федерації вільних народів Росії, — то Рябовол став головою Парляменту Кубанської Краєвої Ради. Ці становища Рябовол зайняв не випадково: маючи тоді 30 літ, він мав уже всі кваліфікації — формальні і природні. З походження він був кубанський козак зі старої української козачої родини, на Кубані дістав середню освіту, а високу у Києві, в Політехніці.

За світової війни він кінчає школу прапорщиків-інжинірів. Він був одним із нечисленних свідомих кубанських українців, яких переслідували ще царські російські жандарми. На це Рябовол відповідав подвійною енерґією, залишаючись незломним і вірним своїм національним ідеалам.

Зверхні обставини, надзвичайно тяжко відбилися на діяльности Кубанської Ради, що мала визначити шлях Кубані. Куди Кубань має йти?

Чи залишатись у складі Росії на правах автономної одиниці, чи змагати до самостійної Кубанської Республіки чи злучитись на федеративних основах з Україною?

Всі ці напрями мали в Кубанській Раді (що складалася також і з козаків-„лінейців“, росіян та „інородніх“) своїх ідеольогів і прихильників. Але для голови К. К. Ради — Миколи Рябовола і сумніву не було. Він добре знав, куди Кубань належить етнографічно і територіяльно і мудро направив керму — на Київ.

Коли в 1917 році, у вересні місяці, прибули на одне із засідань Кубанської Краєвої Ради представники України з привітанням, то їм так відповів Рябовол — голова Ради (подаємо за стенограмою);

Братя козаки! Я певний, що Ви не осудите, а зрозумієте вашими серцями ті почування, які наповнюють мою душу. Та чи тільки мою? Душі всіх козаків-чорноморців у теперішню хвилину. Привітаймо послів матері-України мовою наших батьків, дідів та прадідів. Добрі гості! Мачуха доля відірвала наших дідів запорожців від материнього лона і закинула їх на Кубань. Більше ста літ жили ми тут сиротами — по степах, по плавнях, по горах без материнього догляду... Царі робили все, щоб вибити з наших голов, з наших душ память про Україну і любов до Матері. Царі хотіли зробити з нас душогубів, хотіли, щоб ми, коли прийде той слушний час, час визволення України, своїми руками задавили ту волю, щоб ми свої шаблі пополоскали у крові Матері... (Голоси з місць: „не діждалиб! не діждалиб!“)“.

Російські добровольці не хотіли погодитись з політикою Рябовола. Він бачив, що його Українська державницька лінія згромаджує над його головою громи. І справді, в ніч на 28. червня 1919 року в Ростові над Доном у „Паляс готелі“ в 3-ій годині револьверовими стрілами зі заду, Рябовола вбили російські офіцири з добровольчої армії Денікіна.

Вбито Рябовола в перший день „Конференції Південно-Східнього Союзу“, як члена Президії цієї Конференції, голову Кубанської делегації і голову Кубанської Краєвої Ради, що стояв на перешкоді московській єдино-неділимчеській політиці.

Нині Кубань і Український Північний Кавказ, без огляду на большевицькі експерименти, є великим Українським Краєм, з високою національною свідомістю.

За цю свідомість Рябовол загинув, загинув наварті, як великий український патріот.

Прага

Інж. В. Васюк

Комунікат „Селянського Союзу“.

Наш комунікат у „Ділі“ ч. 138 з дня 26-го червня викликав у деяких кругах хибні пояснення, які кривдять нову установу. Тому заявляємо, що новостворений „Селянський Союз“ у своїй діяльности не може і не має наміру входити в розріз, або шкодити розиткові якоїбудь іншої української установи.

Зокрема щодо Т-ва „Сільський Господар“ зазначуємо з цілою рішучістю: Признаємо, що „Сільський Господар“ є у нас одинокий покликаний вести агрономічну працю та гуртувати українських селян у своїй становій організації і тому не думаємо входити ніяким чином у його компетенції в цьому напрямку (організувати кружки на місцях, влаштовувати сіль.-госп. курси, вистави, вести агрономічну працю і т. ін.), але навпаки: можемо і будемо працювати з ним у якнайбільшій згоді та взагалі активно пособляти якнайкращому розростові „Сільського Господаря“.

Таксамо наше відношення до Кооперації буде наскрізь льояльне. У своїх можливих починах торговельно-промислового напрямку буде „Селянський Союз“ строго перестерігати, щоби працювати з Кооперацією у згоді і порозумінні.

На кінці зазначуємо, що „Селянський Союз“ не творить ніякої нової політичної організації.

За „Селянський Союз“:

За Управу:

Микола Вербовський, вр.
Евген Мельник, вр.
Михайло Несторович-Савка, вр.

За Надзірну Раду:

Іван Білий, господар.
Осип Боднарович, редактор.
Іван Маселко, господар.
Павло Малерик, господар.
о. Іван Романчукевич.
Володимир Сидорак.
Юра Шкрумеляк, редактор.

Воєвода Маліцький у Бережанщині.

Аг. Всхуд повідомляє: „Тернопільський воєвода Маліцький з начальником суспільно-політичного відділу Клімчаком перевів довшу люстрацію бережанського повіту. По дорові до Бережан відвідав із старостою Войцеховським села: Козівку та Шибалин. Відвідував польські оселі, які останніми часами були відомі з терористичних подій та зазнайомився з домаганнями і потребами населення. Воєвода у розмовах заохочував населення до витревалої праці. В Бережанах злюстрував міську управу, опісля мав конференції у старостві та видав розпорядки для запевнення безпеки і порядку. В повороті воєвода зупинився в селах Дрищів і Урмань, бережанського повіту, де теж зазнайомився з потребами населення. Зупинився теж у Поморянах зборівського повіту, де злюстрував поліційну станицю та прийняв делегацію польського населення, зазнайомлюючися з його просьбами та потребами“.

Большевики пішли на уступки Японії.

ТОКІО, 30. 6. ПАТ. Напружена політична ситуація у звязку з захопленням двох островів на ріці Амур вяснюється, бо большевицький уряд запевнив, що відкликує військові відділи. Вночі з 28. на 29. м. м. японський амбасадор у Москві Шігемітсу відбув нараду зі заступником комісаря закордонних справ Стомоняковим заявляючи, що Японія не признає окупації островів, приналежних до Манджу-Ко, бо відповідає за оборону Манджу-Ко. Амбасадор домагався, щоби мирне положення привернено в найкоротшому часі з огляду на збереження миру на Далекому Сході. Вкінці зажадав негайно відкликання большевицьких військ з островів та привернення попереднього стану. **Дня 29. м. м. амбасадор відбув нараду з ком. Літвіновим, який заявив, що большевицький уряд відкликує військо з островів і сконцентровані відділи недалеко цих островів.** Одночасно висловив переконання, що японський уряд піде теж на уступки.

БОГДАР ЖАРСЬКИЙ. 2

Фільософія з поліційної хроніки.

(Докінчення)

II

— Отже ви признаєтеся пане Знайда, ректе Капуріні?

Професор мав жалюгідний вид. Лице виявляло тупу резигнацію — різну з його фільософічним світоглядом.

— До чого я маю признатися?

Комісар щиро реготався.

— Ви, маєте гумор. Ну, звісно, хто стільки накрутив що ви, то може мати гумор. Я радив би вам признатися. Візьмемо це на увагу при присуді.

Професор кивнув рукою. Абсолютно не розумів ні слова із цієї комедії. Перший раз чув таке імя Пієро Капуріні. Одне знав, що його невинність скоріше чи пізніше виявиться. Повторив собі в душі: „Не противитися, лишити все своїй дорозі... Все виясниться“.

Тимчасом комісар був справді сердитий. Професора арештовано на підставі зізнань якогось панка, що під присягою потвердив, що професор Василь Знайда — це ніхто інший як міжнародній ошуканець Капуріні. Це мав бути його товариш зі шкільної лавки. Комісар сіпав рудого вуса і підсміхався.

— Отже ви твердите, що ви не маєте нічого спільного із Капурінім?

— Очевидно!

— А чим ви це нам докажете? Хто ваші батьки?

— Не знаю... Мене найшли під брамою сиротинця.

— Ага! це дивне... — муркнув до себе комісар. А потому казав відвести професора до келії. Професор ішов спокійно, не оглядаючись. Правда сама вийде наверх.

III.

Катя йшла вулицею і ду[illegible] справою свого професора. Нараз ву[illegible] заповнили крики продавців газет.

— Експрес! Надзвичайне видання! Самогубство міністра Цибульського! Страшна трагедія!

Катя машинально купила часопис і поглянула на фотографію міністра. Поглянула і задеревіла. Із фотографії усміхався старший пан незвичайно подібний до професора Знайди. Катя пристанула біля літарні і читала про подробиці самогубства. На самому кінці був видруковний лист самовбивника:

„Коли відходжу від життя навіки — я хотів би ще направити один свій злочин із давніх літ. Хоч і нежонатий, але так трапилося мені в молодому віці, що народився мені син. Бачив я його тільки раз. І записую йому все своє майно, якби він іще жив. Тямлю тільки, що на шиї у нього шрама, така сама, як у мене“...

Катя стрепенулася. У професора Знайди саме була така близна. Не гаючись побігла на комісаріят. Врваним голосом розказала про свій здогад. Зачалося слідство, допити. Виявилася правда, бо саме тоді зловили правдивого Капуріні. А коли професор виходив із комісаріяту, нахилився до Катрі і сказав: — Я казав тобі, головна річ нічому не противитися. Що є — мусить бути і все неясне виясниться.

— Це власне і виснилося. Найшовся батько пана професора... Можна його пізнати по такій шрамі, як ваша... Не найшовся точно кажучи... а залишив маєток.

Професор зупинився, витріщив очі і наглим рухом обняв Катю. Перший раз за ввесь час знайомости поцілував її.

І вперше відчув, що вся його фільософічна система захиталася:

— А може я справді Капуріні? — спитав.

З ПРИРОДИ І ЖИТТЯ.

Напитки в гарячий день.

В гарячий день організм потребує більшого довозу рідини, ніж у холодний, головно тому, що організм людини тратить багато води пітнючи. Брак відповідної кількости води в організмі спричиняє спрагу, а прикре враження від перегрітого організму викликує потребу прохододи. Тому людина в гарячий день пе багато холодних напитків, щоб заспокоїти спрагу та охолодити розгріте сонцем тіло.

Одначе впроваджуючи занадто велику кількість холодного напитку до шлунка шкодимо здоровлю. Фізіольоги виказали, що коли шлунок втягне в себе нагло велику кількість холодної води (0,5—1 л.), то це доводить до т. зв. „шоку" себто наглого розладдя внутрішніх органів людини у звязку з такими прикрими проявами, як пораження шлунка, кишок, серця (ослаблення кровообігу, омління) тощо.

Хто часто пе багато холодної рідини, той може наразитися на всякі шлункові недуги, охолоджуючи надмірно кровоносні судини стін шлунка та дуже вразливу слизову болону шлунка. Тому чим холодніша вода, тим поволіше треба її пити. Добре є передержати перші ковтки води хвилину в роті, щоб його охолодити. Потім по 4—5 ковтках напитку, добре є перечекати кілька хвилин, доки розігріте тіло трохи не охолоне, а потім поволі ковток за ковтком пити далі.

Найліпша і найприємніша вода до пиття — це вода температурою 8 ст. Холодніша вже неприємна і так не відсвіжує. Інші напитки відповідні на гарячий день це прохолоджений чай з цитриновим соком, мінеральні води, головно шумкі, содова вода та прохолоджена чорна кава.

Також добре прохолоджують в гарячий день квасне молоко і його відміни, як кефір, йоґурт та інші. Зате зовсім не прохолоджують, але ще збільшують почуття горячі алькогольні напитки — пиво, вино чи горілка. Алькоголь, як відомо, поширює кровоносні судини шкіри, через що коли прохолоджуємося в гарячий день алькоголем, тоді нам ще більше гаряче, не кажучи вже про загальний шкідливий отруйливий вплив алькоголю (запаморочення, ослаблення серцевого мязня, ушкодження печінки тощо).

Зате дуже здорові є підчас спеки всякі соковиті овочі, вони добрі головно тоді, коли людина мусить довго перебувати на сонці, напр. на прогульці.

З таємниць Тибету.

Здобутки американської експедиції.

До мало досліджених околиць Азії належить велика країна Тибет на північ від найвищих гір землі — славних Гімаляїв. Ця малознана країна скриває у своєму нутрі багато таємниць. Живуть там м. ін. деякі роди звірят та рослин, про які зоольоґія та ботаніка досі нічого не знали. Недавно вернулася з високогірських околиць західного Китаю та Східного Тибету наукова експедиція американського університету у Філядельфії. Вона подала просто сензаційні для природників висліди своєї виправи

У верховинних лісах, де ще ніколи не ступала нога людини, експедиція найшла багато ґатунків і рас усяких живин, які досі були знані лише з викопалин; найдені форми звірят є такі самі, як ті, що жили в добі т. зв. Пліоцену 550 тис. літ тому. Найбільшою несподіванкою для вчених були відкриті два великі ссавці, про яких досі ніхто не знав. Один з них — олень, що творить посередню форму між американським оленем-вапіті і европейськими червоними оленями. Учені назвали його „цервус макнейлі". Друге важне незнане досі звіря — це вівця-карлик, або т. зв. блакитна вівця. Її найшли в глибокій ерозійній долині біля джерел ріки Янґтсе-кіянґ.

Ці новини звернули увагу вчених на Тибет, що має багато непрослідженних околиць. До того причиняються такі явища, як брак доріг у тому краю, незвичайні комунікаційні трудноці цієї верховини та дуже прикрий для чужинців клімат Тибету.

З дослідів над алькоголем.

Прогібіція й алькоголь.

Тепер, коли вже знесено прогібіцію алькоголю в Америці, лікарі застановляються над впливами у звязку із примусовим заказом уживати алькоголь. На думку одних число злочинів у Півн. Америці мало значно впасти, другі твердять, що навпаки — підчас прогібіції значно зросло число злочинів і що сумної слави американське ґанґстерство виросло саме на тлі неґального пачкування і продажі алькоголю.

Розпита молодь.

В журналі „Тшезьвосьць" д-р Сопоцько болїє над фактом, що пиянство розпаношилося загрозливо серед польської шкільної молоді. І так у Варшаві шкільна молодь пе алькоголь у 17. році життя аж в 90—95 проц.; з того числа 5 проц. хлопців і 8 проц. дівчат пе щодня, а 50 проц. щотижня. Згаданий лікар приписує вину за пиянство дітей головно родичам та принитим товариським звичаям.

Алькоголь і смертність мужчин.

Німецький учений Бандль представив у своїй книжці ґрафічно відношення смертности мужчин у віці від 30 до 60 літ до смертности жінок. На тих самих таблицях представив також кілько чистого алькоголю в літрах припадало на голову в роках від 1846 до 1932 в Б[illegible], Баварії, Прусії, Голяндії, Швеції, Еспанії, Італії; Англії і Франції. Ті таблиці виказують наглядно, що в краях, де багато пють алькоголю, серед мужчин (які головно пють) смертність є незвичайно висока і їх вік є багато коротший від віку жінок даного краю.

До подібних висновків дійшов на основі статистики і данський учений Вестерґаард, який сказав, що якби можна було цілковито звільнити світ від алькоголізму, то довгість життя мужчин зросла би так дуже, що нинішня перевага в тім напрямі жінок зникла би зовсім. **Б. Г-й.**

—o—

Полин пожиточна рослина.

Коли хочемо сказати, в якім ступні щось є гірке, кажемо „гірке як полин". Полин (Артемізія Абсінтум) — це загально знана і поширена в нас рослина, що має дуже гіркий смак. Вже від дуже давніх часів уживають його як ліку, головно для побудження апетиту. В полині находиться органічне хемічне тіло — глюкозид абсинтина, якому ця рослина завдячує свій гіркий смак. Ця абсинтина така сильна, що ще в розчині 1 грам на 60 л. води надає воді гіркий смак.

Як ліку на апетит вживають полину як напару (чаю) або наливки на вині. Полину додають також до вина при фабрикації добірного ґатунку вина т. зв. вермуту. У Франції залюбки вживають дуже сильної горівки з полином т. зв. абсинту, що скоро провадить до налогу тяжкого алькоголізму.

У старинній Греції та Римі уживали полин як лік при схорінях печінки та сечогонний засіб; також уживали його до нищення молів і мишей. Ще тепер у деяких фабриках уживають робітники полинової води, щоб змивати затовщені смарами руки та одіж.

Нині вживають полину як ліку, що побуджує апетит, бо його гіркота подразнює слизову болону шлунка, спричинюючи виділювання соків потрібних до травлення.

—o—

СТРАХІТТЯ НАШИХ ДНІВ.

В останніх часах на підставі статистичних даних у всіх культурних країнах замітно зросло число злочинів серед малолітніх, головно в віці від 16—21 літ. Також у молоді того віку помітний жахливий зріст самовбивств та проституції.

На думку французьких кримінольоґів причиною цих жахливих явищ є: а) вилюднювання сіл і надмірний розріст великих міст, б) дезорґанізація родинного життя, в) загальний упадок моралі, г) недостачі виховання в народніх школах і масовий алькоголізм.

Головно алькоголізм причиняється до звироднення молодих душ, бо девять десятих нелітніх злочинців у віці до 16 літ походить від родичів-алькоголіків.

Теперішня кріза, нужда та безробіття ще більше зводять молодь на манівці і творять сприятливий ґрунт, щоб могли проявлятися жахливі руїнницько-злочинні інстинкти, що дрімають у глибинах людської природи.

—o—

ЕМІҐРАЦІЯ В ПОЛЬЩІ.

У 1936 р. виемігрувало з Польщі 51.818 осіб. З того на сезонові роботи до Лотви 19,620, до Франції 7,426, до Німеччини 1.018. З позаевропейських країв виїхало до Палестини 10.455 (в 1935 р. 23.266), Арґентини 5.105, Бразилії 2.198, Канади 1.439, Злучених Держав П. А. 904, Уруґваю 401. У тім самім часі вернулось з еміґрації 31.450 осіб (в 1935 р. 44.145).

З тої статистики видно, що еміґрація з Польщі є дуже мала і зменшується чимраз більше.

АСТРОНОМІЧНИЙ КАЛЄНДАР НА ЛИПЕНЬ.

Липня:	схід сонця:	захід:	довгота дня:
1.	год. 3.19	год. 20.—	16 год 41 мін.
11.	год. 3.27	год. 19.55	16 год 28 мін.
21.	год. 3.39	год. 19.44	16 год 5 мін.
31.	год. 3.54	год. 19.30	15 год 36 мін.

Місяць в липні:

1. остання квадра, 8. нів, 15. перша квадра, 23. повня, 30. остання квадра.

Для аматорів проходів при місяці: Підчас першої квадри місяць світитиме вечором на заході неба; підчас повні цілу ніч, при останній квадрі тільки у другій половині ночі:

— Дня 17. липня в год. 22 мін. 36 можна буде оглядати рідке явище, а саме: в тій годині місяць закриє своїм щитом планету Марс; одначе тому, що місяць буде тоді в повні, це явище можна буде обсервувати тільки через люнету.

— Передбачувана погода на липень: столітній календар віщує:, що з початку місяця пануватиме лаґідна погода, але непостійна; опісля погода устійниться, тепло, спеки перервані бурями, під кінець місяця холодно і дощево.

СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ.

Аристократ начальником жіночої шпигунської бриґади.

Як відомо, багато достойників ГПУ сидить сьогодні на приказ Сталіна у вязниці на Лубянці. Між цими „достойниками" є теж славний „червоний барон" Борис фон Штайґер, комендант немонше славної, тайної жіночої бриґади ГПУ. Похід до слави цього „достойника", що вже покінчив свою карієру, це наче картини вирізані з якогось авантуричного й водночас макабричного фільму.

Похід до слави.

Борис фон Штайґер походить із аристократичної ріднi й ще сьогодні можна бачити величаву палату в Одесі, що була колись власністю його батька. Мати Штайґера була полька й називалася Скаржиньска. Перед війною вона одружилася з багатим землевласником, бароном Штайґером.

Молодий Борис належав до „золотої" молоді, а його батько не жалував грошей на освіту свого сина, що мала запевнити йому гарну карієру. Борис Штайґер визначався великими здібностями й був дуже амбітний.

Завдяки своїм звязкам і грошам, швидко поступав по щаблях карієри й уже як двацятилітній молодик він став першим секретарем премієра. У хвилині вибуху війни молодого барона приділили до начальної команди.

Або — або.

Вибух жовтневої революції поклав край карієрі Штайґера, що так гарно заповідалася. Батько Штайґера боровся по боці білих. Він утік за границю й там недавно помер. Борис залишився і його арештували.

Чека дала йому до вибору: або „стенка"-розстріл, або служба в тайній большевицькій поліції.

Борис Штайґер вибрав це друге.

Театральний інспектор.

Відомо, що Чека користувалася спочатку „білими", бо інакше вона не булаб змогла опанувати ситуації. До таких „білих" спеціїв від окремих доручень належав тоді й барон Штайґер.

Аж до останньої хвилини навіть найбільші знавці большевицьких умовин не моглиб були сказати, який уряд займав Штайґер.

Його бачили майже на всіх дипльоматичних приняттях. Про нього говорили, що він буває частим гостем у комісаріяті для заграничних справ. Він часто відвідував наради з „достойниками" ГПУ.

Одначе те все офіціяльно називалося, що „таваріщ" Борис Штайґер є інспектором московських театрів...

Жінки-шпигуни.

Тільки декілька головачів із ГПУ знали, що „таваріщ" Штайґер є провідником тайної жіночої бриґади ГПУ. Ця бриґада була саме стрижнем большевицької розвідки.

Яка була доля цього червоного барона, та які були завдання цієї бриґади?

Щоб відповісти на це питання, треба сперш згадати про орґанізацію тайної жіночої служби ГПУ. Не зважаючи на те, що большевики багато разів заперечували цю відомість, то всетаки факт, що всі доми розпусти в більших московських містах, удержувало ГПУ. Жінки, що були в цих „домах большевицької моралі", були шпигунами. Та це ще далеко не вичерпувало діяльности „Штайґерової бриґади".

Гниль.

Борис Штайґер мав у своїй „бриґаді" цілі сотні гарних молодих жінок, що вели у своїх вибагливих мешканнях у Москві легке, елеґантне життя. У тих жінок бували майже всі большевицькі достойники. Цими „легкими" жінками часто бували навіть „товаришки" й жінки большевицьких вельмож. Ось-так Борис Штайґер знав докладно, що думають і говорять високі большевицькі урядовці, знав їхні особисті тайни, їхні задуми та пляни...

Підземний світ.

У руках проворного „червоного барона" ці жінки були найкращою зброєю до ріжних затій.

Він без крику „викінчував" невигідних собі людей і швидко став потугою, що перед нею дрожали навіть його „таварищі" з ГПУ. Борис Штайґер був тим, що зорґанізував для служби в ГПУ весь підземний світ. Він доказав, що неморальність є вугольним каменем, що на ньому побудували потугу СССР.

Упадок давніх можновладців із ГПУ з Ягодою на чолі, стягнув і Штайґера з його висоти до тюрми. Сьогодні дожидає він у тюрмі на Лубянці присуду.

Хто вкрав образ за 50.000 долярів?

Відомо, що неодин дорогоцінний твір мистецтва з Европи перейшов до Америки. Американські мілієрдери платять за образи та різьби гроші, на які у старому світі не кожний багач може спромогтися. Ось саме читаємо спомин директора музею в Сан Франціско імени Де Юнґа, д-ра Джорджа Баррона. Він оповідав нам, як із цього музею щез образ французького маляря Франсуа Міє „Пастух з отарою", що його купили за ...50.000 долярів.

Новий директор довідується про крадіж.

Д-р Баррон був усього десять днів директором. Він мав заступити свого недбайливого попередника і працював зранку до ночі. Одної неділі вбіг до його бюра сторож, навіть не стукаючи, питаючи схвильований: чи він не казав вийняти з рам величезного образу. З великого образу в золотих рямах залишилися тільки рями. Д-р Баррон дістав місце директора після довгих заходів; на нього вказували як на доброго мистецтвознавця та адміністратора. Від такої одної крадежі його становище могло захитатися.

Директор казав зачинити двері в цілому музею і затримати всіх відвідувачів. За кілька хвилин приїхав один із найталановитіших місцевих криміналістів Ед Рей із своїми співробітниками. Видко було, що образ вирізав хтось гострим ножем. При вирізанню залишився маленький кусень полотна при рамі. Здогад був, що крадіж була підготовлена.

Д-р Баррон віддавав думку, що образи крадуть здебільша фанатики мистецтва, які хотять мати даний твір у себе за всяку ціну.

Розшуки поліції та мешканців.

З дирекції поліції пішли у світ телеґрами, щоб повідомити всіх більших антикварів про крадіж. Водночас дирекція музею назначила високу нагороду відкривникові злодія. Минали дні на здогадах, телефонічних розмовах і телеґрамах. Аж одного дня один громадянин звернув увагу на одній мистецькій виставі на одного панка дивної поведінки. Виявилося, що цей нервовий знавець мистецтва чекав на свою — свекруху. Подібні вістки приходили з ріжних кінців міста: всі стали детективами, бо хотіли здобути нагороду. Поліція мала переконання, що злодій не міг утекти на чужину.

Одного дня ввійшов до бюра д-ра Баррона бідно одягнений чоловік з розкуйовданим волоссям; виглядав на чужинця. З перших його слів було помітно, що це еспанець. Він домагався пять долярів за одну послугу. Він хотів вказати місце, де є вкрадений Міє.

Таємниця за 5 долярів.

Всі гадали, що це жарт. Неодин жартував собі так з безуспішних розслідів поліції. Коли еспанець дістав гроші сказав, що треба негайно поїхати на 18-ту вулицю ч. 35 до пансіону пані Маерс. Той, хто має украдений образ зветься Кунце.

Рей із поліцаями поїхав негайно на вказане місце. Вони були добре озброєні, бо були приготовані до цікавого порахунку. Власник пансіону показав поліцаям кімнатку, де жив Кунце. Поліцаї та детективи насторожилися під дверима з револьверами, заки їх відчинили.

На звук „увійдіть", кинулися вони до кімнати і там побачили сутуловатого молодця, що сидів перед образом Мієта і вдивлявся в нього. На столі лежали шкіци зроблені з образу. Молодець ледви відвернувся і подивився на гостей здивований.

Несподівана розвязка.

Закінчення було несподіване. Злодій сказав: „А, ви вже прийшли? Я мушу вам віддати мого Мієта. Мені байдуже, що ви зі мною зробите. Три дні належав образ до мене і я навіть не мав надії, що доля дозволить мені довго на таке щастя. Я працював день і ніч над шкіцами і робив копію. Я хотів збагнути таємницю техніки Мієта. Може я міг би був зробити це все ще краще, якби мав кілька годин більше.

Молодця заарештували, але на суді його звільнили з огляду на його щирість та інтенцію. Один славний маляр узяв цього молодця під свою опіку і кілька років пізніше цей „злодій" намалював образ, який купив музей Де Юнга до своєї ґалерії.

---

965 КІЛЬОМЕТРІВ НА ГОДИНУ.

У Фермінґдалі (Злучені Держави) перевели недавно проби з новим великим, воєнним гидропляном. Цей гидроплян має мотор сили 1250 коней. Перші проби дали сензаційні вислідн. Гидропляп підлетівши на висоту 5.000 м. виказав підчас пробного лету швидкість 836 км. на годину. Хвилинами його швидкість доходила до 965 км. на годину.

Новий апарат, який може розвивати таку скорість, узброєний скорострілами і бомбометами.

Давня найбільша, урядово признана скорість була 600 км. на годину. Минулого року італійські гидропляни осягнули приблизно коло 700 кільометрів.

Тепер Злучені Держави побили й цей рекорд.

АМНЕСТІЯ ДЛЯ УЧНІВ.

Болгарський міністр освіти видав обіжник, щоб з нагоди уродин болгарського наслідника престолу підвищити всім учням шкільні ноти на один ступінь. Всі родичі та ще більше слабі учні відітхнули з полекшою, бо всі могли надіятися спокійних і веселих ферій. Адже навіть і ті, що не вміли латини, чи ніколи не памятали дати битви під Ватерльо не дістали двійки. Просто всі перейшли до вищої кляси, хоч їм грозила двійка з кількох предметів, бо тоді, коли ціла Болгарія тішиться уродинами наслідника престолу, учні, хочби погані не сміють сумувати.

КЛЮБ ПОКІЙНИКІВ.

Льондон славний зі своїх ексцентричних клюбів, яких члени гуртуються іноді з неймовірною метою. Недавно до спису таких клюбів прибув ще один новий клюб під назвою „Клюб покійників".

На членів цього клюбу приймають тільки такі особи, що про їх здогадну смерть, чи через помилку, чи з іншої причини появилась заява або вістка в часописах. Особи, яких смерть зареєстрована в актах цивільної влади, стають почесними членами.

Більшість почесних членів цього нового клюбу це б. комбатанти, що про їх імовірну смерть подавали вістки їх команданти.

ЛЕВ КОРОЛЯ ЄТИ.

Льондонський муніципальний уряд перевів ліцитаційну продажу всіх акцесорій, які прикрашували вулиці Льондону підчас коронаційних парад. Між іншими на продажу виставили 217 золочених львів розставлених на фасаді Вестмінстерської Катедри. Одного такого льва закупив муринський королик Єта, начальник племени Баретсе над рікою Замбезі. Він був теж присутній на коронаційних парадах і йому незвичайно подобалися ці льви. Закуплений лев буде служити муринському короликові як трон.

НАЙБІЛЬША СВІТЛИНА НА СВІТІ.

Серед експонатів летунської вистави, яку недавно відкрили у Празі, є теж величезна фотографічна знимка праського аеродрому, зроблена з гори. Своїми розмірами ця світлина є найбільша у світі а її виконання це справді свого роду технічний рекорд. Ця світлина це побільшення звичайної світлини 13×18 цм. до розміру 11×17 м. Підчас побільшування знимку розділили на 12 окремих частин та і в таких умовинах копіювання було незвичайно важке. Щоб вимивати листки, мусіли світлярі користуватись басейнами великої лазні. Праця відбувалася в ночі, бо в день годі було затемнити величезний будинок лазні.

СТУДЕНТСЬКІ СПРАВИ.

СТУДІЇ В АКАДЕМІЇ ЗАГРАНИЧНОЇ ТОРГОВЛІ У ЛЬВОВІ.

Студії в Академії Заграничної Торговлі у Львові тривають 3 роки. Одначе у звязку з наданням школі академічних прав має бути введений обовязковий четвертий рік; можливо, що вже в найближчому році.

Зголошення до вписів приймає Секретаріят школи в часі від 18.—25 вересня. Також у цьому часі треба зголоситися до лікарських оглядин. До подання треба долучити: 1) метрику уродин, 2) свідоцтво зрілости й евентуально свідоцтво моральности.

Вписи принятих будуть відбуватися від 28. вересня до 5. жовтня. При вписі треба зложити зол. 210.—, з того 150 на річну оплату і зол. 60 на вступні оплати. Річна оплата зол. 300.— з цього зол. 150.— платних при вписі, решта ратами по 50 зол. Крім цього платиться за кожний іспит 6 зол., так, що всіх оплат на першому році студій є зол. 440.—. Дістати знижку оплати на I. році дуже трудно.

Зазначуємо, що як з одної сторони торговельні студії у нас дуже потрібні і дають скоріше заняття, так з другої сторони вимагають постійної праці ввесь рік тому, що науковий матеріял дуже великий і багатогранний. Отже слід добре застановитися перед рішенням їх вибору, щоб далі не повторялися резиґнації зі студій підчас року з огляду на труднощі з матеріялом — зі шкодою для студіюючих і для суспільности.

Українців — студентів Академії Заграничної Торговлі обєднує Самодопомогове Т-во Українських Студентів А. З. Т., що має свою домівку в будинку школи при вул. Сакраменток 10. і туди слід звертатися за устними інформаціями від 5-го вересня почавши. В часі ферій ближчі інформації дає тов. Білинський Клявдій, Бережани — Качорівка 6. (на відповідь долучити марку).

Інші часописи просимо передрукувати.

За Управу Самодопомогового Т-ва Українських Студентів Академії Заграничної Торговлі у Львові:

К. Білинський, заст. голови.

Е. Круцько, секретар.

Японці затопили большевицьку канонірку.

ТОКІО, 30. 6. ПАТ. Команда квантунської армії повідомляє, що три большевицькі канонірки обстрілювали на південь від острова Сенуфа на Амурі відділ японського війська, що виконує прикордонну службу. Японські вояки відповіли пальбою. Одну канонірку затопили, другу значно ушкодили, а третю примусили втікати.

Мін. закорд. справ Манджу-Ко зложив на руки большевицького ґенерального консуля в Харбіні енергійний протест проти большевицької напасти з домаганням, щоб СССР видав успішні розпорядки, аби не допустити до загострення положення, яке витворилося внаслідок нинішнього нападу канонірок на японське військо.

КОРОЛЬ КАРЛО У КРАКОВІ.

В середу 30. м. м. король Карло покинув Варшаву і виїхав до Кракова, де його маніфестаційно витало населення. З Кракова король відїде вже просто до Румунії.

—o—

НОВИНКИ.

— ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла".

— **У справі безплатного додатку для точних передплатників „Діла"** повідомляємо, що вже в найближчих днях наші передплатники дістануть новий том за червень, а саме збірку оповідань Юрія Косача п. з. **„Клубок Аріядни".** Ця книжка спізнилася через надмір праці при кінці шкільного року в друкарні, як теж тому, що вона більша обємом.

— **Міщанське Братство у Львові** просить усіх своїх членів, щоб у неділю 4. VII. ц. м. в год. 9.30 зійшлися у власній домівці при вул. Руській 3. I. п., відки всі разом підуть до церкви св. Спаса, щоб взяти участь у процесії Божого Тіла.

— **Ферії в судах** починаються від 1. липня ц. р. і тревати муть до 15. серпня ц. р.; до цього дня не визначуть більших розправ.

— **Нова академічна школа у Львові,** а саме Інститут Пластичних Штук, що матиме на меті розвивати і притягати молоді рисівничі таланти, повстане в новому році.

— **В Галичині нема тифу.** Як відомо, від довшого часу кружляли поголоски, буцімто у Сх. Галичині занотовано випадки пятнистого тифу. Ці поголоски мали своє значіння, а головним їх завданням було відстрашити літників від виїзду до галицьких літнищ, зокрема до стрийського повіту. Державна Служба Здоровля перевела при допомозі повітових лікарів слідство і ствердила, що всі ці поголоски не мають підстав, бо в цілій Сх. Галичині нема ніякої пошести тифу.

— **У справі реформи мужеського одягу** на осінь скличуть у Польщі міжнародній конгрес. Заініціювали його кравці в порозумінні зі спортовими колами. Цією справою цікавиться теж влада публичного здоровля. Мужеський одяг, кажуть вони, нездоровий, головно тверді ковнірці, тверді сорочки, тісні паски утруднюють обіг крови. Хотілиб створити одяг до праці, галевий, спортовий і т. д. Участь у конгресі візьмуть делегації кільканацяти держав.

— **Новим директором збіжевої і товарової біржі** у Львові на місце помершого недавно д-ра Панета, іменували д-ра Казимира Павловського, бувшого куратора обезпеченевого т-ва „Фенікс".

— **Регуляція Стрипи в Бучачі.** Управа м. Бучача почала регуляцію берегів ріки Стрипи, яка пливе містом. Рівночасно поглиблюють річище. Бучач одержить небаром прибережні алеї.

— **Продали церкву за 750 зол.** В кореспонденції з Минська Мазовецького „Гонєц Варшавскі" подав оноді цікаву вістку. Продано там недавно за 750 зол. будинок старої православної церкви, яку переробльовано на будинок повітового виділу. В перерібку вложено 30 тисяч зол. Підприємець, що так дешево „купив" напів перероблену церкву, відпродав її зміся зі зиском, а й новий набувець зробив брилянтовий інтерес на продажі матеріялу з розбірки. За саму цеглу взяв кілька тисяч, а окремо продав мармури, полівку і т. д., самого заліза вивіз кілька вагонів. З решти матеріялу побудовано кілька каплиць. Частину матеріялу купив... повітовий виділ і заплатив за нього 3.500 зол. „Сьвят" реферує цілу цю історію і слушно додає: „Якщо все це правда — то справа пахне скандалом і кримі[н]алом..

— **Арештували спільника Рогозінської.** У слідстві проти танцюристки Рогозінської наступив сензаційний зворот. Поліція, яка відразу недовіряла зізнанням танцюристки, підозрівала, що вона мусіла мати якогось спільника. Адже одна жінка не могла за такий короткий час вбити старушку аж двома приладами вбивства, вязати її, заткати уста, перешукати мешкання, підпалити деякі предмети і т. д. Найбільше піддозріле те, що Рогозінська не вміла, чи не хотіла вияснити, що вона робила між годиною 7. і 8. вечором після вбивства. Переведене слідство виявило, що Рогозінська стрічалася давніше з торговцем морфіни 26-літнім торговельним агентом Казимиром Хмелевичем, караним уже кілька разів. Перед роком скінчив він відсиджувати кару 2-літньої вязниці. Плян убивства піддав Рогозінській Хмелевич і разом із нею виконав його. Покищо це невідомо докладно, яку ролю виконував він підчас убивства. Хмелевича арештували у вівторок вечором у мешканні його родичів при вул. Городецькій. Вістка про арештування Хмелевича викликала велике зацікавлення, бо виявилося, що Рогозінська не була одинокою вбивницею, але імовірно була вона зброєю в руках Хмелевича, який Рогозінській, налоговій морфіністці продавав завжди цю „білу" отруту

— **Львівська хроніка.** Михайло Кавка має таку темпераменту жінку, що мусів по вчорашній сварці з нею зголоситися аж на поготівля з раною від ножа на руці. — Якийсь невідомий справник напав на перекупку Юлію Виспянську на пл. Сольських і побив якимсь залізним предметом по голові. — До мешкання адвоката д-ра Л. Шапіри при вул. Софії 56а закрався крізь відчинене вікно якийсь злодій та забрав гардеробу, гроші, столове накриття вартости 400 зол. — З мешкання В. Зечили, Івашкевича 48 вкрали злодії ґардеробу вартости 300 зол. — Поїзд потрунув коло Лисенич 2 літню дівчинку Софію Судер дочку залізничого будника. Дитину відвезли до лічниці, де вона вмерла.

— **Справу о. Коленського припинили.** На підставі оречення лікарів-психіятрів суд припинив слідство проти о. Евгена Коленського, катехита II. держ. ґімназії, якого арештували за вбивство своеї господині. В критичному дні убивник був зовсім пяний. Лікарі заявили, що о. Коленський є людиною непочитальною, психічно хорою і налоговим пяницею, який не відповідає за свої вчинки. Тому суд рішив припинити справу проти о. Коленського та примістити його в заведенні для божевільних.

— **Засудили б. поліцая за крадіж.** Перемиський суд засудив А. Врубля, б. постерункового з Коросценка, який з державного лісу привластив собі два яворові кльоци і відтак продав їх, на 2 і пів року вязниці. Арештований Врубель виявив цілу деревляну аферу, в яку був вмішаний лісничий держ. лісів Качоровський, комендант постерунку с Коросценку Венґльовський і кількох торговців деревом із Коросценка. Ціле товариство засудив окружний перемиський суд на кару від півтора до 4 літ вязниці.

— **Шлюб братаниці архиєп. Сапіги,** княжни Матильди з польським актором і директором театру Ю. Остервою відбувся 27. м. м. Молода є маґістром фільософії Ягайлонського університету, була якийсь час журналісткою. Вінчання, що на ньому була тільки найближча родина, відбулося у Кракові.

— **Краєва хроніка.** У крупарні Якова Фрідмана і Мозеса Гельцеля у Підгайцях вибухла пожежа, яка знищила цілий будинок, уладження та маґазин, який був власністю Маєра Крохмаля. Шкоди є к. 15.000 зол. — **Біля залізничої стації** Цебрів на лінії Тернопіль-Озірна вантажний поїзд наїхав фіру Олекси Касіяна з Цеброва. Касіяна і коні забив поїзд на місці, а фіру розторощив. Причиною нещастя, як завжди, незабезпечена рамця в переїзді.

— **Велика крадіж вугля.** В краківськім суді почався процес проти залізничників-урядовців та проти урядовців копальні, Людвика Коссовського, В. Бартоша й інших. Вони за пять літ вкрали на залізничім шляху Краків—Яворжно та в копальні вугля в Яворжні аж 956 залізничих вагонів вугля вартости 330 тисяч золотих. Цей вугіль продавали вони Осипові Сасові, який розвозив його по всій Польщі для перепродажі. Процес триватиме 2 тижні.

— **Конгрес міжнародньої Торговельної Палати.** В понеділок рано відбулося в Берліні відкриття конгресу міжнар. Торговельної Палати в присутности канц. Гітлера, членів уряду та дипльоматичного корпусу. Промови виголосили м. ін. премієр Ґерінґ та д-р Шахт.

— **Траґедія духовенства в Еспанії.** Французька преса пише, що в Більбао оголосили спис священиків, яких комуністи розстріляли. В самій провінції Сантандер згинуло від куль, чи не шибеницях 450 священиків.

— **Ріжні вісти.** В Ню Йорку жениться майор Спенсер, який здобув собі тепер славу, як перший муж княгині Виндсору (б. п. Сімпсон). — Віденська радіостація поширює новий вальс написаний композитором Леблем і присвячений княгині Виндсору. — Після недавного страйку льондонських автобусів число їх пасажирів зменшилося до 300.000. За час страйку льондонці привикли до підземної залізниці.

— **Рішення конкурсу „Надії".** Суд графічного конкурсу на рекламовий проспект Колектури Льотерії Клясової „Надія" під проводом Вп. Декана Виділу Архітектури Варшавської Політехніки проф. Зигмунта Камінського на засіданні в дні 27. червня признав I. нагороду (300 зол.) п. Натанові Гохові (Львів) за працю означену знаком „1111", II-гу нагороду (250 зол.) пп. Ерикові Ліпінському і Андрієві Рубінротові (Варшава) за працю під знаком „Світ див" і III-тю нагороду (150 зол.) цим самим авторам за працю „Атляс щастя", а IV-ту нагороду (100 зол.) п. Казимирові Лібінові (Варшава) за працю „Чарлі". Крім цього закуплено 10 праць означених знаками: „Той третій", „Стах", „Дорога", „Бессель", „Йоте", „Сліпий", „Мамона", „Міліон", „Єдина Надія" і „1632". Конкурсовий суд виніс рішення однозгідно.

Дописи.

СТАНИСЛАВІВ.

З життя купців і промисловців. Відбулись тут загальні збори, а властиво анкета Куп.-Промислового Банку з участю делегата зі Львова інж. Миляна. Оснування того банку в нашому місті прибирає щораз то виразніші форми і, здається, нарешті зреалізується. Побажатиб лише, щоб та конечна установа якнайскорше у нас повстала.

„Націоналізм, комунізм та демократія" 9-го червня ц. р. заходом „Української Бесіди" відбувся відчит ред. I. Кедрина на тему „Націоналізм, комунізм та демократія". Не вважаючи на літню пору відчитова саля „Бесіди" була вщерть виповнена. Після відчиту відбулась жива дискусія, що тягнулася до 10 год. вечора. Станиславівські „фронтівці" відчит „бойкотували", з приводу чого референт ані присутні мабуть не попали в розпуку. Відчит I. Кедрина закінчив відчитовий сезон „Бесіди".

Гірка — Ів. Франкові. Місцева читальня „Просвіти" влаштувала святочний концерт у честь Ів. Франка. На програму зложилось 5 пісень у виконанні муж. хору „Думка", промова м-ра Диденка, декламації Табачинівної, Погрібної та Глинського й інсценізація „Великих Роковин" Ів. Франка. Свято полишило надзвичайно миле враження, жаль лише, що публики було дуже мало. Замітне, що в Станиславові від кількох літ ставляться громадяни до Франківських свят з неоправданою резервою. Інший нарід, колиб мав Франка, заповнював би битком святочні салі — у нас воно інакше!

„Свято Моря" в Ямниці. Мин. неділі відбулося в Ямниці величаве свято в честь Українського Моря. За прикладом інших місцевостей у краю пішла Ямниця і добре було би, щоб за Ямницею пішла вся Станиславівщина. Культ моря для нас дуже важна справа: треба в цьому напрямі перемінити психіку народу, щоб не повторився випадок добровільного зречення Криму бо він — мовляв — „татарський"! Треба так перевиховати наскрізь плуґаторську націю, щоб вона добре зрозуміла, що без „вікна — моря" вона у світ не дістанеться ніколи, що без моря майбутня Українська Держава сильна не буде. Усі ці справи порушив у промові ред. Катамай. Крім тої промови на програму зложились такі точки: декламації Ліди Каратницької, Дейчаківської та маленького Катамая, сольоспіви Дзуляної і Ткачуківної та низка пісень у виконанні муж. хору „Думка". До найкращих точок зачисляємо декламацію Л. Каратницької, що заблестіла своїм величезним декляматорським талантом. Захоплена публика доти оплескувала її, аж вона мусіла декламувати наддаток („Іван Вишенський"). Дейчаківська декламувала збірку поезій, звязаних з морем, теж гарно. Маленький Катамай чувся так, якби мав не 5 літ, а бодай 25. Із солісток краще випала Дзулівна, що вже вспіла за короткий час виробити собі добру опінію. „Думка" співала добре, хоч у деяких піснях відчувались недотягнення. Ціле свято випало надзвичайно імпозантно і ролю пропаґатора української морської ідеї сповнило якслід. Публики зібралось дуже багато, не зважаючи на дощ.

З життя товариств. Мин. четверга відбулись загальні збори Т-ва „Станиславівський Боян". До нового Виділу увійшли: проф. Лепкий, голова, інж. Шиндус заст. голови, м-р Микитюк, секретар, проф. Смолинський, скарбник, дир. Недільський, диригент, проф. Крижанівська, заст. диригента, як члени виділу: проф. Бойпун, п. Солуківна і п. Припхалівна. Наскрізь річева дискусія дає надію, що новий Виділ приступить до праці із здвоєною енергією і тимсамим „Стан. Боян" знову займе в нашому місті таке становище, яке займати повинен.

З цирку Станєвських. До нашого міста зїхав цирк Станєвських, що втішається спеціяльною популярністю в широких кругах міста. Зпоміж безлічі точок найкраще враження роблять вправи подружжя Бретіні, особливо на драбині, держаній на ногах без підтримки рук. Малий японець імпонує силою і зручністю, три сестри „Baby" „безкістністю" свого тіла. Добра теж тресура коней і псів. Лідія Діна захоплює вправами на линві. Норський-Ножица розсмішує добрими жартами. Інші точки на такому рівні, що оглянути їх варта. Публики української більше, як на деяких виставах у „Соколі"

Б. Л.

РАВА РУСЬКА.

Дитячі садки. Не зважаючи на енергійну акцію Ради ПСК „Р. Ш.“ в Раві Руській, акція основування дитячих садків не найшла поміж громадянством, вокрема поміж тими, що стоять у проводах наших сільських установ, належного зрозуміння. Дотепер з цілого равського повіту внесли подання на оснування садків такі місцевости: 1. Забіре, провідницею іменовано п. Кузьмінську Софію, 2. Вілька Вербицька, пров. п. Пресузівна Петря ов. Біда, 3. Річиця, пров. Литвин Осипа, 4. Хлівчани, пров. Дзіка Марія, 5. Девятир, пров. Жуківна Олія, 6. Немирів, пров. Сірко Ярослава, 7. Тетевчиська пров. Ковак Ірина, 8. Вільки Мазовецькі, пров. Хомин Прасковія, 9. Дивиська, пров. Предузівна Катря ов. Чрна, 10. Василів Великий, пров. Чечкевич Анастазія 11. Теглів, пров. Кухта Анастазія, 12. Кревиця, пров. Криса Евгенія, 13. Корчів, пров. Галько Евфросина. Позатим зголосили ще отворення садків Сильковичі, Ярмаки і Монастирок і для згаданих сіл брак провідниць. Для деяких сіл тут. староство вже видало дозвіл на отворення садків і їх на днях Рада Повітового Союзу Кружків отворить. Якщоб де були провідниці без заняття, можуть зголоситися негайно до ведення садків у равському повіті.

Районовий попис аматорських гуртків. Для зактивізування праці в аматорських гуртках у равському повіті виділ філії „Просвіти“ в Раві Руській рішив перевест районові пописи з усіми істнуючими аматорськими гуртками. Перший такий районовий попис відбувся в неділю 27. червня ц. р. в Піддубцях для угнівської судової округи. Другий такий районовий попис для читалень равської судової округи відбудеться правдоподібно в місяці липні, а в серпні до повітового змагання станують лише ті гуртки, що здобудуть перше місце

ВІДГУКИ ДНЯ.

Прогавлена нагода.

Пані Сімпсон, князь Віндзор — ось пара людей, що довгий час не сходила зі шпальт газет і з уст людей. Після їх вінчання — людиська трохи вспокоїлися, але все таки то тут то там ще пробомкують. То якийсь відчит про жінку, що валить престоли, то якась книжка про короля, що заміняв королівський бальдахим на подружий пантофель, то це, то те.

Люди з фантазією почали робити інтереси на популярности коханців, появилися пижами аля Сімпсон (16 зол. на рати), сорочки аля Віндзор (4.50 готівкою), а за рік може появиться щось „аля“ і в дитячій конфекції.

Але все це тінь фантазії супроти того, що видумав якийсь станиславівський жидок...

„Шановний пане Віндзор — написав він одного дня — ви і я в однаковім знайшлися положенні. Вам не хотів позволити на женячку зі своєю „Кале“ Болдуін, а мені таки звичайний бовван, майбутній мій тесть. Він каже, що як буду мати сто фунтів штерлінгів (моя адреса: Станиславів, Старозаконна 10), тоді видасть за мене свою дочку. Ох, пане князь, що то за дівчина. Під хайрем кажу — Ваша Валюся перша, а зараз за нею моя Салюся. І через дурних сто штерлінгів вона пропаде для мене на віки. Що ви на те, пане Віндзор?! Коли Ви нічого, то я буду труп!

З поважанням

Іцко Капурец“.

Часописи повідомляють, що пан Капурец дістав від пана Віндзора відловідь на переказі і може вже женитися.

От, що називається фантазія, орієнтація і купецький хист!

Гей, братя родимці! Чи не краще булоб, щоб та сотка фунтів була опинилася в руках українця і збільшила наше національне майно! Адже Іцко не мав найменшої підстави порівнювати себе з Віндзором! Не входили тут у гру престіжеві мотиви, чи резигнація з родових прав. Звичайна собі історія з бідаком і багачкою, яких тисячі трапляються щороку по наших селах, хоч про них князь Віндзор не знає і не буде знати.

Зате аж просилося, щоби якийсь Матковський, Боднаровський, чи Висоцький, шляхтич з діда прадіда або й далі написав таке письмо до князя.

Як легко було:

„В. К. Милосте! Ваше положення і моє — дві каплі води. Ви шляхтич — я шляхтич і обом нам жорстока традиція робить перепони на дорозі до щастя. Полюбив я Параню Щур з другої парафії, дівчину з плебсу, але мої батьки і загалом шляхта не хоче про те чути. Грозять утратою прав до клейноду, до свічки в церкві, а на будуче до ношення плащениці. Сто фунтів помоглоб мені цю перешкоду взяти і скинулоб з моїх грудей сто кільограмів суму.

Зі шляхотським привітом...

(і підпис із усіма придатками.)

Я переконаний, що булоб удалося. Анальогія аж бе в очі!

Але ми все — або пізно, або й ніколи...

Галактіон Чіпка.

В. Шановних Авторів і Дописувачів просимо завжди памятати, що рукописи треба писати тільки на одній сторінці, читко й виразно, залишати між рядками відступ (т. зв. інтерлінію) і вживати паперу, на якому чорнило не заливає. Рукописи, що не відповідають цим вимогам, Редакція може використати тільки з трудом.

ПЕРЕМИШЛЬ.

Попис елевів Вищого Музичного Інституту ім. М. Лисенка в Перемишлі. В днях 9. і 10. червня ц. р. відбувся попис-покази цілорічної праці не тільки елевів, але і професорів філії В. Муз. Інституту ім. М. Лисенка. Інститут має і серед українського громадянства Перемишля, і далеко поза Перемишлем, і серед чужинців добру славу, доказом чого може послужити хочби такий факт, що й неукраїнці посилають своїх дітей туди на науку музики та приходять на імпрези, що їх Інститут улаштовує. Завдяки висококваліфікованому учительському зборові під проводом дир. д-ра Василя Витвицького вже від кількох літ Інститут стоїть на дуже високому рівні. — В перший день відбувся попис елевів років: 1, 2, 3 і 4 нижч. та 1. сер. До попису ставуло 26 елевів, з того 18 форт. і 8 скрипки. Усі дуже добре витримали пробу. З кандидатів на піяністів (ок) слід відріжнити Безсонову В. з 4. н., Ожибко Е. з 3. н., Георгієвську Н. з 4. н., Коленську М., Коленського М. та Кушніра Б. Зі скрипаків Гонтарського І. Пописи першого дня закінчили три елеви, що відіграли Тріо фіс-моль ч. 1. Гайдна: Заблоцький В. з 4. н. — скрипка, Гринишин О. з 1. с. — віольончеля і Демчук П. в 3. с — форт. Всі три кандидати виказали, що їх музична майбутність велика. На окреме виріжнення заслуговує дуже спосібний челіст Гринишин О. — Другий день — це був „Музичний вечір“, у якому взяли участь „аси“ з елевів Муз. Інституту. Програму виконало 17 елевів з 4. в., 1. с., 1. в., 2 в. і 3 с. років, з того 12 форт., 3 скрипк. та 2 віольонч. Понад загальний рівень цілого музичного вечора вибилася продукція молоденької, але вже в Перемишлі знаної адептки піяністичного мистецтва Лесі Вахнянинівної, в якій зійшлися небуденні здібности зі знаменитою школою. Дальше треба відзначити: Ляхович Н., Альткорнівну П., Демчука П., Пачовську З., Сушко Ір., Зельцбергівну Л. та Гіжовську І. Зі скрипаків теж молоденького, д. талановитого Заболоцького В. З віольончелістів, очевидно, Гринишина О. та поважно й успішно працюючого Дуду М., що виконав одну з найтрудніших річей челькової літератури, „Суіту“ Баха. Висліди пописів елевів вказують, що вони проходять добру школу під проводом своїх професорів. Пописам прислухувалась доволі численно зібрана публика, яка зайвий раз переконалася, що ні елеви, ні професори дурно часу не тратять, але працюють пильно для піднесення музичної культури. З приводу цього попису приходиться занотувати сумну вістку, а саме, що філія В. Муз. Інституту ім. М. Лисенка в Перемишлі тратить одну із найкращих професорських сил та визначного управителя Інституту в особі дир. д-ра Василя Витвицького, що з кінцем цього шкільного року покидає Перемишль. **Н-к.**

Канцелярія Філії „Просвіти“ в присінку. В одній з кімнат, які тепер займає відділ М. С., мала канцелярія Філії „Просвіти“ безплатне приміщення. В місяці квітні ц. р. дирекція „Віри“, віднайнявши цілий льокаль Маслосоюзові, виповіла Філії займану нею кімнату. Цілий місяць Виділ Філії „Просвіти“ враз з урядовцями робив усі можливі заходи, щоб десь примістити канцелярію, без якої просвітянська робота в повіті зовсім неможлива. Та, на превеликий жаль, хоча в Перемишлі є кілька національних домів, великих та гарних, нема приміщення для канцелярії „Просвіти“. Нема приміщення для установи, якої завданням є ширити освіту і культуру, для установи, що є матірю і „Віри“ і Маслосоюзу і Народнього Дому і всіх наших економічних та культурно-освітніх установ. Грошей Філія „Просвіти“ не має настільки, щоби в якійсь жидівській камяниці винайняти кімнату на канцелярію. Вкінці дирекція Українбанку „Віра“ рішилася приняти і примістити канцелярійний інвентар (столи і шафи з актами) в передсінку своїх бюр — очевидно, без урядовців. Та урядовці силою обставин, звязаних з полагодженням організаційних чи канцелярійних чинностей, змушені були заскакувати до цього передсінку-канцелярії. Селяни-читальняники, які по кільканацять, а то й по кількадесять денно приходять до канцелярії в ріжних просвітянських справах, дивуються, як це може бути, що в Перемишлі нема приміщення для „Просвіти“. Деякі з них, що мають гарні власні читальняні доми, запрошують канцелярію Просвіти до себе. А й урядовцям не дуже приємно сидіти в цьому передсінку, бо деколи це робить враження, що вони виконують ролю придверників (бо селяни, що приходять до каси Українбанку „Віра“, часами питають їх, чи можна ввійти до каси). Варто би призадуматись, чи не слід би взятися до будови Просвітянського Дому. Правда, засобів нема, площі нема, але світ не без добрих людей. Найтяжче рушити з місця. Треба кинути гасло „Народ собі“ — то діло піде

40-ліття читальні у Вишатичах. Село Вишатичі, положене на лівому березі Сяну, колись чисто українське, сьогодні в двох третинах уже польське. В початках другої половини мин. століття місцевий дідич спровадив до Вишатич кілька родин мазурів і поселив їх на краю села, від Перемишля. Зчасом почали вони поширюватись та через мішані подружа польонізувати село. Тій застрашливій польонізації Вишатич почав у 90-их роках мин. століття протиставитись тодішній парох о. Захарієсевич, що належав до найповажніших суспільно-політичних діячів не тільки Перемищини, але й Галичини. Цю польонізацію вдалось йому на якийсь час здержати. За його почином повстала в р. 1896 читальня „Просвіти“, згодом позичкова каса та вибудовано Народній Дім, що сьогодні стоїть на границі між польською та українською частиною села, наче оборонний мур. Дещо пізніше засновано „Січ“, а по війні Районову Молочарню. Завдяки невсипучій праці о. Захарієсевича Вишатичі скоро стали найкраще зорганізованим селом та належали до найсвідоміших сіл у повіті. Та прийшла руїнницька війна, яка знищила все і село зрівняла з землею, так, що тільки з великим трудом прийшлося відбудовувати знищене. Не стало й о. Захарієсевича між живими. Приходили по черзі ріжні священники, але вони вже дуже мало цікавились суспільним життям села. Почалася знову скріплена польонізація, головно через мішані подружа. В неділю 13. червня ц. р. читальня „Просвіти“ у Вишатичах святкувала 40-ліття свого істнування. Аранжери цього свята приготовили все, щоб воно випало якнайвеличавіше та щоб залишило по собі якнайкращі враження. З Перемишля прибуло на свято 9 представників українських культурно-освітніх та економічних установ на чолі з головою філії „Просвіти“ д-ром Хробаком. Делегатів при вїзді до села привитала кінна бандерія на 30 конях, а коло Нар. Дому приняв їх хлібом і сіллю один з живучих ще членів основників Яремцьо Семен. По Службі Божій і панахиді за померших членів читальні, яку відправив о. Гринишин, учасники ювилею пішли походом на площу, де відбулася святочна академія. На академію зложилась така програма: „Просвітянський гимн“ і піднесення прапору, історичний нарис читальні, що його подав член-основник Яремцьо Семен, промови і привіти: від Матірнього Т-ва і Філії довшу та змістовну промову виголосив д-р Хробак та вручив пятьом живучим ще членам-основникам почесні грамоти, від Української Щадниці інж. Артимович від Народнього Дому і П. Н. К. УНДО п. Сенечко, від Українбанку „Віра“ д-р Біян, від Повітов. Кр. Р. Ш. п. Нагайський, від читальні в Болестрашичах п. Ковалисько, від читальні в Торках п. Мадай, вкінці від української кооперації говорив дир. ОСУК. інж. Станимір. На дальшу програму зложились продукції хорів з Торок, Бушкович і Вишатич та деклямації. В міжчасі промовляв і о. Гринишин. На закінчення від українського громадянства промовляв д-р Загайкевич. По святі відбулися фестин та забава. На цьому слід би цей допис закінчити, та годі це зробити, не занотувавши сумного факту, який у відносинах у Вишатичах відіграє немалу ролю. Аранжери свята, в цьому випадку виділ читальні, бажаючи, щоби свято випало якнайбільш торжественно, звернулись до свого пароха о. Гринишина з проханням, щоб запросив сусідніх оо. парохів та деяких священників з Перемишля, до яких громадяни Вишатич ставляться зі спеціяльною пошаною, на те, щоб вони своєю участю в релігійних відправах та активною участю в ювилею читальні причинилися до піднесення не тільки національної свідомости, але й релігійного духа населення. Та о. Гринишин, хоч обіцяв це зробити, нікого з священників не запросив, про що згодом аранжери свята довідалися. Причиною такої поведінки о. Гринишина було мабуть те, що він на кожному кроці і при кожній нагоді закидує громадянам Вишатич, головно членам читальні, мовляв, „ви комуністи“. А тепер насувається запит: Чи комуністи хотілиб і чи в їх інтересі було би звеличувати ювилей читальні та взагалі підносити духа українців у Вишатичах саме участю більшої скількости духовенства?! На це питання нехай дасть уже хто інший відповідь, бо комунізм і пошана для духовенства, в нашій голові не може поміститись. **Н-к.**

Спорт.

МИСТЕЦТВА ОКРУЖНОЇ ЛІГИ.

ЛЬВІВ. **Погонь І Б — Чорні 2:1 (2:0).** Погонь грала в обоме Матієсами і Дрегером.

ЛЬВІВ. **Корона — Гасмонея 2:2.** Слаба гра Гасмонеї і ще слабша, зате амбітна Корони.

ЛЬВІВ. II. **Сокіл — Чувай (Перемишль) 2:1 (2:0).** Ця виграва вже нічого не поможе Соколові, бо він остаточно мусить покинути О. Л. Його співтоваришем у нещасті буде імовірно Р. К. С.

ТАБЕЛЯ ОКРУЖНОЇ ЛІГИ.

1. Ресовія	22	35:9	68:25
2. Україна	22	33:11	78:31
3. Гасмонея	21	24:18	30:25
4. Чорні	22	24:18	53:47
5. Польонія	21	24:18	35:33
6. Чувай	22	23:21	56:52
7. Огніско	21	23:19	46:59
8. Погонь І Б	22	20:24	44:55
9. Лехія	21	14:28	27:43
10. Корона	22	14:30	29:48
11. Р. К. С.	22	14:30	28:50
12. II. Сокіл	22	12:32	40:65

ВИСЛІДИ ДЕРЖАВНОЇ ЛІГИ.

ХОЖУВ. **А. К. С. — Л. К. С. 3:2 (1:0).**

КРАКІВ. **Краковія — Гарбарня 4:0 (2:0).**

ЗА ВХІД ДО ДЕРЖАВНОЇ ЛІГИ.

РЯШІВ. **Ресовія — Уня (Люблин) 8:0** ... тець Люблина виявив дуже низький рівень ... віа виграла зовсім заслужено високо.

КРАКІВ. **Подгуже — Напшуд (Ліпіни) 5** ... сподівана виграна Подгужа над шлеським ... в якому грає аж 3 репрезентаційні гравці По...

СПОРТОВІ НОВИНКИ.

ПРЯШІВ. **Русь — Славія (Пряшів) 4:2.** ... змагання обох дружин відбулися у Пряшеві ...

У кваліф. турнірі за вхід до чеської Ліги ... Пардубиці перед Фіпяковом і Чехіє Карлін. ... ДФЦ, але ця табелька ще може перевернути ... ри ногами.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відвовідає.

Театри.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича:

НАДВІРНА:

1. VII. Муж двох жінок.
2. VII. Ніч під Івана Купала.
3. VII. Під кураталею.
4. VII. Довбуш.

З Надвірної іде Театр до Виткова, Делятина, Микуличина і Ворохти.

Молодий Український Театр „Заграва“

ГЛИНЯНИ:

1. VII. Тарас Шевченко.

Управа театру прийме три молоді панночки. Зголошення з фотографією і коротким описом життя слати на вище подану адресу.

Великий Театр:

Четвер, 1. VII. год. 8. веч. Виступ Театру Атенеум „Школа жінок“ із Ст. Ярачом.

Пятниця, 2. VII. год. 8. Виступ Театру Атенеум „Школа жінок“ із Ст. Ярачом.

Субота, 3. VII. год. 8. веч. Виступ Театру Атенеум „Возьний і міністр“ із Ст. Ярачом.

Неділя, 4. VII. год. 8. веч. Виступ Театру Атенеум „Возьний і міністр“ із Ст. Ярачом.

КІНА.

АПОЛЬО: „Королівський вальс“ із Віллі Форстом.

АТЛЯНТИК: „Король прошаків“.

ВАНДА: „Багряний цвіт“, „Малі герої“.

ҐРАЖИНА: „Замах у Вавилі“, „Тисяча тактів кохання“.

ЕВРОПА: „Дама з портрету“.

КАСИНО: „Посвята“ із Роб. Тейльором і Варварою Стенвік.

КОПЕРНИК: „Данило Бун“ (Джордж О' Брайн), „Кохай і не плач!“

МАРУСЕНЬКА: „Зачаклований ліс“ „Погідне подружжя“.

МЕТРО: „Ванеса“, „Жінка чи секретарка“.

МІРАЖ: „Герої Сибіру“.

МУЗА: „Тиждень перед шлюбом“, „Веселий донжуан“.

ПАЛЯЦ: „Бен Гур“.

ПАКС: нечинний.

ПАН: „Генерал Суттер“.

РАЙ: „Страшний двір“.

СВІТ: „Пімста Джова Ельмана“ та ревія.

СТИЛЕВЕ: „Поворот Франкенштайна“ і ревія.

ТОН: „Мстивий ізеєць“ і додатки.

УТІХА: „Нинішні часи“ і ревія.

ХИМЕРА: „90 хвилин постою“, Гарі Піль.

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Марійська 5).
„Сицилія“.

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Четвер, 1. липня 1937.

БЕРЛІН (357) 14.15, 15.00 Розр. музика, БІЛГОРОД (437) 18.30 Скрипка, 19.50, 20.00 Нар. пісні, 20.30, 21.00 Гумор, БУДАПЕШТ (550) 12.05 Орх. концерт, 18.00 Скрипка, 19.00 Нар. пісні, 22.05 Циг. музика, ВІДЕНЬ (507) 15.15 Музика для молоді, 17.30 Любовні пісні, 17.50 Скрипка, 20.25 Амер. пісні, ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР (1571) 14.00, 16.00 Музика, 17.50 Віольончеля, 20.10 Розр. музика, КОШИЦІ (259) 13.30, 17.05 Для Закарпаття, МІЛЯНО (369) 17.15 Вок. концерт, 20.40, 21.00 Розр. музика, 22.00 Форт., МІНХЕН (405) 16.15 Розр. музика, 21.10 Нар. пісні, 21.35 Андерсенові казки, ПРАГА (470) 19.35 Військ. пісеньки у вик. вок. квартету, 20.05, 21.00 Галева вистава у присутності през. Бенеша, РАДІО ПАРІ (1648) 12.30, 13.45 Орх. концерт, 13.15, 15.45, 19.45, 20.30 Спів, 19.15 Сценка, 21.00 Двофорт. музика, РИМ (421) 17.15 Трансм. з Ріо де Джанейро: Іт.-браз. концерт, 20.40 Розр. музика, 21.00, 22.00 Комедія, 23.15 Танц. музика.

Пятниця, 2. липня 1937.

БЕРЛІН (357) 17.00 Скрипка, форт., 18.00 Вечірній гомін, 21.00 Розр. музика, БІЛГОРОД (437) 21.30 Арії та пісні, БУДАПЕШТ (550) 12.05 Вок. концерт, 14.20 Концерт симф. орх., 18.30, 19.00 Циг. музика, 20.00, 21.00 Бутікасві твори, ВІДЕНЬ (507) 12.00, 13.10 Розр. концерт, 17.25 Спів, 19.25 Веселі змагання, квартет сол., 22.20 Клявесинові концерти Баха, ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР (157) 15.15 Діточі пісні, 16.00, 22.30 Розр. музика, 18.00 Концерт естонського акад. хору, КОШИЦІ (259) 18.00 Для Закарпаття, МІЛЯНО (369) 17.15 Танк. музика, 19.00, 20.40 Розр. музика, 21.00, 22.00 „Лістів роман“ оп. Коминік, МІНХЕН (405) 16.15 Солісти, 20.00, 21.00 Вечір нім. музики, ПРАГА (470) 14.00 Давні нім. пісні у супр. гітари, 17.10 Квінтет ес-дур Дворжака, 19.10 „Радуз і Магудена“ суіта Сука у вик. фільг. орх., 19.40, 20.00 Нар. пісні, 20.10 Хор. 20.55, 21.00 Концерт фільг. в наг. роковин битви під Зборовом. РАДІО ПАРІ (1648) 13.15, 17.45, 19.00 19.30, 20.30, 21.00, 21.30, 22.00 Спів; 14.30, 15.00 Театр Уяви, 17.30 Форт. рецітал Колети Гево, 19.15 Скрипка, РИМ (421) 17.15 Камер. музика, 20.40 Розр. музика, 21.00, 22.00 Симф. концерт, ШТУТҐАРТ (523) 21.15 „Парис і Олена“ оп. Глюка.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Четвер, 1. липня 1937.

6.15 Раніша пісня, 6.18 Руханка, 6.38 Музика з плит, 7.00 Раніш. денник, 7.10 Музика з пл., 11.30 Король Карло II в поворотній дорозі до Румунії, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудн. денник, 12.15 „Хробачарні для домашньої птиці“ гутірка, 12.25 Розр. орх., 13.55 Легка муз. з пл., 14.50 Спорт. порадник, 14.55 Львів. біржа, 15.00 Музика з пл., 15.35 Львів. біжучі вістки, 15.45 Господ. вістки, 16.00 Для дітей: Казки Кіплінга, 16.15 Хор залізничників зі Львова „Сирена“, 16.45 „Вітаміновий день“ гутірка, 17.00 Відпуст і ярмарок в Будиславі, 17.30 Попул. концерт, 17.50 Спорт. порадник, 18.00 Місто на двох берегах — гутірка, 18.10 Муз. опер. в скор., 18.30 Загальна скринька, 18.40 завтрішня програма, 18.45 Льокальні спорт. вісти, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 Театр Уяви: „Твір єдности і згоди“, 19.40 Актуальна гутірка 19.50 Спорт. вісти, 20.00 Концерт легкої муз., 20.45 Веч. денник, 20.55 Рільнича вісти 21.05 Танк. муз., 21.45 „Остання перемога“ рецитац., 22.00 Концерт солістів, 22.50 Останні вісти веч. денника, Метеорол. комунікат, Огляд преси, 23.00 Танк. муз. з плит, 24.00—1.00 Концерт.

Пятниця, 2. липня 1937.

6.15 Ранішня пісня, 6.18 Руханка, 6.38 Музика з пл., 7.00 Ран. денник, 7.10 Муз. з пл., 11.57 Сигнал часу; 1203 Полудн. денник; 12.15 Виїмки з фільми „Парада любови“ плити; 12.20 Комунікат льв. Рільничої Палати; 12.25 Концерт; 13.55 Легка і популярна музика з пл.; 14.35 „Троха пісні, троха слова“, скринька для дітей; 14.55 Львів. біржа; 15.00 З балетової музики, ґр. пл.; 15.35 Львів. біжучі вістки; 15.45 Госп. вістки; 16.00 Розмова з хорами; 16.15 Концерт солістів; 16.45 Репортаж з Паризької Виставки; 17.00 Концерт орх. варш. Фільг.; 17.50 „Модерев“ гутірка; 18.00 Турист. інформатор; 18.05 Істор. марші — пл.; 18.30 „Моди“ — гутірка; 18.40 Завтрішня програма; 18.45 Льок. спорт. вістки; 18.50 Актуальна гутірка; 19.00 Камер. концерт Ф. Шуберта; 19.50 Спорт. вістки; 20.00 „Блакитний плащ“ муз.-літер. авдиція; 20.45 Вечірн. денник; 20.55 Актуальна гутірка; 21.00 Танк. музика; 21.45 „Рибацькі образки“ відчит; 22.00 Век. концерт; 22.50 Остан. вістки веч. денника, Метеор. вістки, Огляд преси; 23.00 Танк. музика з пл.; 24.00—1.00 Концерт.

Подяка.

Прибиті горем через втрату Найдорожчого Мужа та Брата, ПЕТРА ЦЕБРОВСЬКОГО, що помер 30. травня ц. р. в Романівці, спішимо зложити цією дорогою найсердечнішу подяку всім тим, що в такий важкий для нас час виявили зі своєї сторони щиру приязнь, віддаючи останню послугу Покійникові.

В першу чергу щиро дякуємо Всечеснішим Отцям: о. деканові Грицаєві, о. пароховї Ратичеві, о. Кравчукові та о. Подолянчукові за відправу Служби Божої, Панахиди та проводи похорону.

Далі складаємо щиру подяку всім, що приїхали з Тернополя, щоб товаришити Покійникові в останній Його мандрівці. Зокрема дякуємо представникам влади Вп. стар. Герасимовичеві, д-рові Мазурові, секретареві Пов. Ради, люстраторові Антонюкові, а надто Вп. п. Презесові Окр. Суду Гостковському, прокураторові Голембйовському, інжінірові Квятковському, командантові постерунку Слабому і старш. постер. Рачинському.

Сердешна дяка о. пароховї Ратичеві за щирі прощальні слова біля хати та п. Врублеві, делегатові Пов. Ради за промову над могилою і хорові з Ходачкова Малого, що під диригентурою п. Томкова прегарно виконав похоронні пісні в часі походу, Служби Божої та похорону.

Жінка, Брат і Сестра з рідньою.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“.

Розмір часопису: 3 текстові шпальти і 4 оголошеневі шпальти

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень . . . . зол. 0.35
1 мм. одношпальтовий в тексті і новинках . зол. 0.60
1 мм. одношпальтовий на першій сторінці . зол. 0.80

Дрібні оголошення від слова:
матримоніяльні і приват. кореспонденція по зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п. . . . . . зол. 0.10
шукаючі праці . . . . зол. 0.05
слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка 1/1 . . . . . зол. 480.—
Остання сторінка 1/2 . . . . . . зол. 250.—
Остання сторінка 1/4 . . . . . . зол. 130.—
Остання сторінка 1/8 . . . . . . зол. 70.—

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.